

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος Ἑκτος

Συνδρομὴ ἑτήσια: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 10, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20.—Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦν ἀπὸ 1 ἰανουαρίου ἐκάστου ἔτους καὶ εἶναι ἑτήσιαι.—Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως: Ὁδὸς Σταδίου, 6.

22 Ὀκτωβρίου 1878

ΠΑΝΟΜΟΙΟΥΤΗΤΟΝ ΤΗΣ ΥΠΟΓΡΑΦΗΣ ΤΟΥ ΛΘΑΝΑΣΙΟΥ ΔΙΑΚΟΥ

*Λθανας
Διακος*

Ποτὲ τοῦ ἡλίου ἡ εὐμορφία, ποτὲ τῆς γῆς ἡ νειότης
Κ' ἡ περηφάνεια τοῦ βουνοῦ, τοῦ δέντρου ἡ πρασινάδα
Κ' ἡ λευθερία τοῦ ξημερινοῦ, ποτὲ τὸση γλυκύδα,
Τόση κρυφὴ μοσχολοβία δὲν ἔχουσιν τριγύρω
Ἐπὶ τὸ Διάκου ποῦ ψυχρομαχᾷ. Ὑψηλὴ καὶ μανιωμένη
Τὸν ἐκοιλοῦσε ἡ Λιαπούριά. —Κεχρὶ παραδομένο
Ἐπὶ τὰ δόντια τοῦ νερόμυλου, τριμυόφυχα βίμμενη
Μὲς ἔς τὸ λαρύγγι ἐνὸς θείου, προσάνναμμα, ἀποκλάδι,
Χλωροκομμένο φρύγανο, ποῦ τῶδωσκεν ἡ φλόγα,
Ὀλόγυρά του ἐκούτταζε, σὰν νᾶθελεν ἀκόμα
Νὰ καταπιῇ μὲ μιὰ ματιά, νὰ κρύψῃ ἔς τὴν ψυχὴν του
Τὴν ἔρμη τὴν πατρίδα του κ' ἐκεῖ ἔς τὸν ἄλλον κόσμον
Νὰ τῆνε πάρη συντροφιά. —Ἐπέρασε ἀπ' τὸ νοῦ του
Φτωγὴ, κακογεράματ' ἡ δούτυχ' ἡ μάνα
Μὴν ἔρῃ ὥρα γιὰ ψωμί τὸ χέρι τῆς ν' ἀπλώσῃ,
Καὶ μὴν πεθῇ νηστική. Ἐπάγωσε ἡ καρδιά του
Κ' ἕνα κελάδημα γλυκὸ, πλασμένο μ' ὅλα τ' ἄνθη,
Ποῦ τρέφ' ὁ κῆπος τῆς ζωῆς, τοῦ φύτρωσε ἔς τὰ χεῖλη.
«Γιὰ ἰδὲς καιρὸ ποῦ ἐδιάλεξεν ὁ Χάρος νὰ μὲ πάρῃ
Ἐγὼρα πᾶνθίζουσιν τὰ κλαριά, ποῦ βγαίν' ἡ γῆ χορτάρι.»
Λὲς κ' ἤθελε πρὶν ἀναβῇ ἔς τοῦ Πλάστη τοῦ τὸν κόρφο,
Τῇ βράξιμένην του καρδίᾳ νὰ σχίσῃ γιὰ νὰ φύγουν
Τῆς νειότης τοῦ τάρωματα, ποῦ δὲ χωροῦν ἔς τὸ μνημα.
Τὸν ἐπατοῦσαν ἄλλοι, κ' ἄγρια, μεθυσμένα
Τόνε δαγκοῦν ἔς τὸ πρόσωπον. Τάγερ' φορτωμένο
Φοδῆραι καὶ περιέλα καὶ φλογισμένα χνώτα
Τριγύρω του ἐκουφάδραζε. . . Κάνενα χηλιδόνι
Δὲ φαίνεται ἔς τὸν οὐρανὸν νὰ τὸν παρηγορήσῃ. . .
Ὁ δρόμος ἀτελείωτος! . . . Δεξιὰ, ζερδεῖα τοῦ τοίχου
Ἀνταριασμένοι οἱ Γκέκιδες. . . Τοὺς ἀνακράζει ὁ Διάκος...
«Δὲν εἶν' κἀνένας ἀπὸ σὰς καθάρους Ἀρβανίτης
Νὰ ἐντρέπεται τὴ γύμνια μου, τὴν καταφρόνέσι μου.
Νὰ μοῦ φυτῇ ψυχικὸ ἔς τὸ μέτωπο ἕνα βόλι; . . .»

Βουβοὶ δὲν ἐπαράχτηκαν, τότε θωροῦν μὲ τρόμο.
Ἐφούσκωνε ὁ κατακλυσμός... Ἐπὶ τὸ διάδα τοῦ ἑνὸς χτύπος
Ἀκούστηκε μικρὸς . . . μικρὸς, σὰν νᾶθε ξεροσκίαση
Τοῦ λύκου τᾶνασῆκωμα, σὰν νᾶθε ἀπλώσῃ χέρι
Ἐπὶ τοῦ πιστολιοῦ τὸ σκάνδαλο. . . Ἀνάμειξ' ἀπὸ τῶσους
Μήπως ἐξύπνησε κανεὶς, ὅπου ἦταν παλληκάρι; . . .
Ἐφνίστηκε ὁ Χαλὴλμπεης. . .

— Σκυλί, ὅποιος κ' ἂν ἦται
Τὸν ἔχω λάβει χάρισμα . . . εἶναι δικό μου ψῶνι . . .
Μάθε το . . . κάτου τ' ἄρματα . . .

Καὶ σὰν τὴ νυχτερίδα
Κολλάει ἔς τοῦ Διακοῦ τὰ μαλλιά. Ἐναίφτουν οἱ φονιάδες.
Ἀφῶνι πάλ' ὁ θύροδος. Τρέχουν, περδοῦν, σκούζουν
Κ' ἀποσταμένοι πλῆκωτοί ἔς τοῦ βουπακιοῦ τὸν ἔσκιο
Ἀράζουσιν καὶ στέκονται. Ἀκίνητος ὁ γύφτος
Τὸ φοβερὸ τὸ σῦνεργο ἔς τὰ χεῖρα του ἐκρατοῦσε,
Τοῦ Χάρου παραβλάταρο, τοῦ τάρου σηματοῦρι.
Ἐμπρὸς του, πῶς του βαθεῖα, διχαλωτοὶ δύο ψήστεις
Μημημένοι βρῖσκονται ἔς τὴ γῆ Ὁ πρῶτος ἔς τὸ κεφάλι,
Ὁ δεύτερος ἔς τὴν ποδάρια. Σωρὸς χλωρὰ κλονάρια,
Καὶ ὀράκια ποῦ ξεσπίζαν. . . Τὸ δέντρο παραστάτης.

ΤΟΜΟΣ ΣΤ'—1878.

«Πλάστη μεγαλόδυναμι! Χριστέ! παράλαβε με.
«Βρέξε ἔς τὴ φλόγα μου θροσὶά καὶ κάμε αὐτὴν τὴ στάχτη
«Ποῦ θὰ ν' ἀφίσῃ τὸ κορμὶ τοῦ δούλου σου, Πατέρα,
«Νὰ μὴ τὴν πάρῃ ὁ ἄνεμος καὶ νὰ μὴ μείνῃ στεῖρα.»
Ἐῖπε καὶ παραδόθηκε. Δεμένος ἔς τὸ δρομάρη
Ὁ μάρτυρας σιγὰ σιγὰ, παρακαλεῖ τὴ φλόγα
Μὲ τὸν καπνὸ τῆ σάρκα του, ποῦταν γυμνὴ νὰ κρύψῃ.
Γυρίζει ὁ γύφτος τὸ σουβλί. . . Τὸ χέρι του ἀνεμίδι. . .
Κι' ὅταν ἐμένανε νεκρὰ καμμιὰ φορὰ ἀπὸ δέιλια
Τᾶφωρεσμένα δάχτυλα καὶ τᾶφρυγεν ἡ πύρρι,
Τότε φυλαίς καὶ σάλαγος, κεντήματα καὶ πέτρας.
Φωνάζει κ' ὁ Χαλὴλμπεης. . .

— Παληόγερε, ἀνδρείεψου...
Μέριαισε ἐκεῖνο τὸ δαυλί. . . γιὰ ἰδὲς, ἀνάθεμά το
Τὴ γλώσσαις ὅπου ἐπέταξε, καὶ πῶς τὸν ἔχει ζῶσει! . . .
Θὰ τὸν ρουφήξῃ γρήγορα. . . Ταράξου. . . μέριαισέ το. . .
Κι' ὅσο κ' ἂν ἐσπρωγνέ ὁ φονεὺς τὸ μυστικὸ τὸ ξύλο
Τόσο ὁ καπνὸς τὸν ἐπνίγει, τόσο θερμεύει ἡ φλόγα.
Διῶχνει τὸ γύφτο ἡ ἀναλαμπὴ καὶ ὁ κόσμος τρομασμένος
Φεύγει τὸ στόμα τοῦ στοιχειοῦ. Ἀνάφτουν τὰ δεμάτια
Ποῦταν τριγύρω σωριαστά. . . Τοῦ βουπακιοῦ τὰ φύλλα
Φωτοκαμμένα βέουσιν. . . Κάνενας δὲν ξανοίγει
Ποῦναι τοῦ Διακοῦ τὸ κορμὶ ἔς αὐτὴν τὴν καταδύδρα.

Κατακαθίζουν ἡ φωταίς. . . τρέχουν σιγὰ μὲ φόβο. . .
Ἀφαντο τᾶγιο λείφανο! . . . Σκαλίζουν τὴ στάχτη
Μὴν εὗρουν ἕνα κόκκαλο, μὴ ἰδοῦν ἕνα σημάδι. . .
Τίποτε! . . . δὲν πιστεύουν. . . Σκάφτουν, ξεδιαλέγουν
Τὰ πεθαμένα κάρβουνα. . . Τίποτε! . . . χτύπα, κέντα,
Μιὰ σπῖθ' ἀστράφτει ἀπὸ τὴ γῆ. . . Σηκώνουν τὰ μάτια
Καὶ βλέπουν ἕνα φτερωτὸ, χρυσὸ δακτυλιδάκι
Ποῦ ἀνέβαινε ἔς τὸν οὐρανόν. . . Πότε, Θανάση, πότε;
Θὰ νᾶρῃ πάλι νὰ μᾶς βορῇ καὶ ποῖος θὰ τὸ φορέσῃ
Τὸ φυλαχτὸ σου τᾶκρικό; . . Πότε, Θανάση, πότε; . . .

Ῥυαζόνται, φεύγουν τὰ θεία. Κλεφτὰ, κλεφτὰ καὶ ὁ γύφτος
Χωνεῖται ἔς τὴν κουφάλα του. Κάνει δὲν ἀπομένει
Παρ' ἡ ἀχτίδες τοῦ ἡλίου, ποῦ ἀσπάζονται τὸ μνημα.

ΔΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΒΑΛΑΩΡΙΤΗΣ.

Προσάνναμμα, ξηροὶ λεπτότατοι κλαδίσκοι, δι' ὧν
ἀνάπτει τις φλόγα.

Ἡ μήτηρ τοῦ Διακοῦ πρὸ ὀλίγων μόνον ἔτων ἐτελεύ-
τησε. Καθ' ἣν δὲ ἔλαβον διαδοχάωτιν, ὁ ἡρώϊσμός τοῦ
οἴου τῆς ἀνημεψοῦ διὰ ἰσοβίου δωδεκαδράχμου συντάξεως!!

Σηματοῦρι, ἐν γένει πᾶν τὸ τιθέμενον καὶ μακρόθεν
διακρινόμενον πρὸς διαγνώσιν ἐπικινδύνου τινος μέρους. Κυ-
ρίως δὲ τὰ βυτία δι' ὧν σημειοῦνται αἱ ὑφαλοὶ χάριν τῶν
διαπλεόντων τὰς θαλάσσας.

Διχάλα, ξύλον αὐτοφυὲς σχιζόμενον εἰς δύο διεστώτα
μέρη.

Ψήστης, σιδηροῦν ἡ ξύλινον ἐργαλεῖον ὑπερτέδον τὸν
δρελόν.

Δρομάρι, πᾶν ἐπίμηκες ξύλον ἐν εἴδει λεπτοῦς δοκοῦ.

Ἡ ἐκ τοῦ πλησίον λίαν ἐπαισθητὴ θερμότης καλεῖται
πύρρι, ἡ δὲ ὑπερβάλλουσα τῆς φλογὸς λάμψις, ἡ ἀλαμπή.

Ῥεύω ἐπὶ φύλλον, ἀνθῶν ἡ τρυφερῶν καρπῶν ὅταν

ἔκτινος ἀτμοσφαιρικῆς ἐπιβροχῆς αἰφνιδίως καταπίπτουσι. Λέγεται δὲ μεταφορικῶς καὶ περὶ ἀνθρώπων ὑπὸ χρονίας καὶ μακρᾶς νόσου τληομένων.

ΟΛΙΒΕΡ ΤΟΥΙΣΤ

Ἐκ τῶν τοῦ Καρόλου Δίκινς.

Συνέγραψε ἰδίᾳ σελ. 658.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'

Πῶς διήρχετο τὸν καιρὸν τοῦ ὁ Ὀλιβερ ἐν τῇ συνταστροφῇ τῶν ἀξιολύμων φίλων του.

Τὴν ἐπαύριον περὶ τὴν μεσημβρίαν, ἀφ' οὗ ὁ Ἀπανωλαδιᾶς καὶ ὁ κύρ Μπέιτς ἐξῆλθον διὰ νὰ ἐπιδοθῶσιν εἰς τὰς συνήθειαι των ἀσχολίας, ὁ κύριος Φέιγγιν ἐπωφελήθη τῆς εὐκαιρίας, ἵνα διὰ μακρῶν νοθεύσῃ τὸν Ὀλιβερ, καταδεικνύων ὁπόσῳ φοικτὸν ἀμάρτημα εἶναι ἡ ἀχαριστία, σαφέστατα δὲ τῷ ἀπέδειξεν ὅτι ἀχαριστότατος ἐφάνη πρῶτον μὲν καταλιπὼν ἑκουσίως τὴν ἀξιόλογον συντροφίαν τῶν φίλων του, καὶ ἔπειτα ἀποπειραθεὶς ἐκ νέου νὰ δραπετεύσῃ, ἵνα ματαιώσῃ τὸς δαπάνας καὶ τὸς κόπους, οὓς πρὸς ἀνέυρεσιν αὐτοῦ κατέβαλον. Ὁ κύριος Φέιγγιν ἐξῆρε πρὸ πάντων τὴν φιλοξενίαν, ἣν παρέσχε τῷ Ὀλιβερ καὶ τὴν ἀγάπην, ἣν ἐπεδείξατο αὐτῷ καὶ προσέθηκεν ὅτι ἔπρεπε νὰ ἔχῃ τὴν συνάσθησιν ὅτι ἄνευ τῆς συνδρομῆς αὐτοῦ θάπληθον κατὰ πᾶσαν πιθανότητα τῆς πείνης· εἴτα διηγήθη αὐτῷ τὴν φοβεράν ἱστορίαν παιδίου τινὸς ὑπερ συνέδραμεν ἐπίσης ἐξ εὐσπλαγχνίας, ἀπαρριπτικῶς ὡς τὸν Ὀλιβερ, ἀλλὰ τὸ ὁποῖον ἀπεδείχθη ἀνάξιον τῆς ἐμπιστοσύνης αὐτοῦ, καὶ ἐπεθύμησε νὰ συνάψῃ σχέσεις μετὰ τῆς ἀστυνομίας, τὸ ὁποῖον ὅμως δυστυχῶς κακὸν ἔλαβε τέλος, ἀπαγχονισθὲν ἡμέραν τινὰ ἐν Ὀλντ Βαίλνυ. Ὁ Ἑβραῖος δὲν ἠθέλησε νὰ ποικίλῃ ὅτι καὶ αὐτὸς συνετέλεσεν εἰς τὸ νὰ λάβῃ ὁ ἀχάριστος ἐκεῖνος τοιοῦτο τέλος· ἀλλὰ δακρύων κατέδειξε τὴν λύπην του ἐπὶ τῇ σκληρᾷ ἀνάγκῃ εἰς ἣν περιέστη ἕνεκα τῆς κακῆς κεφαλῆς καὶ τῆς ἐπιβούλου διαγωγῆς τοῦ ἐν λόγῳ παιδὸς, ἅτινα χάριν τῆς ἀσφαλείας αὐτοῦ τοῦ Φέιγγιν καὶ τῶν στενῶν φίλων του καθίστων ἀναπόδραστον τὴν τοιαύτην οἰκτρὰν καταστροφὴν.

Ὁ Ἑβραῖος ἐπέρανε τὴν διδασχὴν του διὰ περιγραφῆς ἡκίστην κολακευτικῆς τῶν πικριῶν τῆς ἀγχόνης, προσέθηκε δὲ εὐγενῶς καὶ μελιχίως, ὅτι ἤλπιζε πῶς οὐδέποτε θὰ ἠναγκάζετο νὰ ὑποβάλῃ τὸν Ὀλιβερ Τουίστ εἰς τὴν δυσάρεστον ἐκείνην δοκιμασίαν.

Ἀκούων τὸν κύριον Φέιγγιν, ὁ μικρὸς Ὀλιβερ ἔτρεμεν ὅλος, ἂν καὶ δὲν κατελάμβανεν ἐν οἱ λόγοι αὐτοῦ. Ἐκ πείρας ἔμαθεν ὅτι ἡ διανοήτου ἐνόχου, ἂν τυχὸν εὗρισκεν αὐτοὺς ὁμοῦ ἀναμιμνησκόμενος δὲ τῶν συχνῶν λογομαχιῶν τοῦ Φέιγγιν καὶ τοῦ κυρίου Σάικς, ἐπίστευσεν ὅτι πολλὰ καὶ μέχρι τοῦδε ὁ Ἑβραῖος ἐφέρμοσε τὸ σχέδιον ἐκεῖνο πρὸς τιμωρίαν τῶν ἀδικημάτων

καὶ φλυάρων. Ὑπαινιγμοὶ τινες ἐν ταῖς λογομαχίαις ἐκείναις, ἀναφερόμενοι εἰς παλαιότεραν τινὰ τοιοῦτου εἶδους μηχανορραφίαν, ἤλθον εἰς τὸν νοῦν αὐτοῦ καὶ ἐπάγωσαν τὸ αἶμά του. Ἡ γερὴ δειλὴ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ ἀντέκρουσε τὸ ἔταστικὸν βλέμμα τοῦ Ἑβραίου· ὁ γέρον κακουργὸς εἶδε τὴν ὀχρότητα τοῦ παιδὸς καὶ κατενόησε τὸν τρόμον του, μετὰ χαρᾶς δ' ἀποκαλύπτου παρετήρει τὴν φυσιογνωμίαν αὐτοῦ.

Ἀπαίσιον μειδίωμα διέστειλε τὰ χεῖλη τοῦ Φέιγγιν· ἐκτύπησε θωπευτικῶς τὸν Ὀλιβερ εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ τῷ εἶπεν ὅτι ἐὰν ἔμενεν ἡσυχος καὶ εἰργάζετο ἐπιμελῶς, θὰ ἐγίνοντο καλοὶ φίλοι. Εἴτα ἐφόρεσε παλαιὸν τινα ἐμβλαμμένον ἐπενδύτην, ἔλαβε τὸν πλόν του καὶ ἐξῆλθε κλειδῶσας ὅπισθεν αὐτοῦ ἐπιμελῶς τὴν θύραν.

Καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἐκείνην καὶ κατὰ τὰς ἐπιλοίπους ὁ Ὀλιβερ ἔμενε μόνος ἀπὸ πρωῒας μέχρι τοῦ μεσονυκτίου.

Ἐπὶ μακρὰς ὥρας ἀφιέμενος ἐλεύθερος εἰς τὰς ἰδίας σκέψεις, ἀνεμνήσκετο ἀδιαλείπτως τῶν καλῶν αὐτοῦ ἐν Πέντοβιλ φίλων, καὶ μετὰ πικρίας ἐσυλλογίζετο ὁπόσον ἐλασινὴν ἰδέαν θὰ συνελάμβανον περὶ αὐτοῦ. Μετὰ παρέλευσιν μιᾶς ἑβδομάδος ὁ Ἑβραῖος δὲν ἐκλείδωνε πλέον τὴν θύραν τοῦ δωματίου, καὶ ὁ Ὀλιβερ ἦτο ἐλεύθερος νὰ περιφέρεται ἐν τῇ οἰκίᾳ.

Ἡ οἰκία ἐκείνη ἦτο ἔρημος καὶ ῥυπαρά. Τὰ δωμάτια τοῦ ἄνω ὀρόφου ἐκοσμοῦντο διὰ μεγάλων ρατνωμάτων, ὑπὸ δὲ τὸν καλύπτοντα ταῦτα ἄφθονον κονιορτὸν καὶ τὰς ἀράχνας διεκρίνοντο ἐτι ποικίλαι γλυφαί. Ὁ Ὀλιβερ συνεπέρανε ὅτι ἄλλοτε, πολὺ πρὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Ἑβραίου, ἡ οἰκία θάνηκεν εἰς ἀνθρώπους ὑψηλότερας περιωπῆς, καὶ θὰ ἦτο ἴσως τότε, ἢ νῦν στυνή καὶ ἀπαισία, εὐχάριστος καὶ φαιδρὰ κατοικία.

Πάσας τὰς γωνίας τῶν τοίχων καὶ τὴν ὀροφὴν ἐκάλυπτον πυκνοὶ ἴστοι ἀραχνῶν. Ἐνίοτε δὲ, ἐν ᾧ ὁ Ὀλιβερ εἰσῆρχετο ἡσύχως εἰς τὴν δωμάτιον οἱ ποντικοὶ ἔσπευδον νὰ κρυθῶσιν ἐντρομοὶ εἰς τὰς φωλεὰς αὐτῶν· ἐκτὸς τῶν ποντικῶν δὲ ἄλλο ζῶν οὔτε νὰ ἴδῃ, οὔτε νὰκούσῃ ἠδύνατο. Πολλάκις ἐπερχομένης τῆς νυκτὸς, κατὰ κοπος ἐκ τῆς ἀνά τὰ δωμάτια περιπλανησῶς του, εἰσέδυν εἰς γωνίαν τινὰ τοῦ εἰς τὴν ὁδὸν φέροντος διαδρόμου, ὅπως ἢ ὅσον ἔνεστι πλησιέστερον τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων, καὶ ἐκεῖ ἔμενε προσεκτικώτατον τείνων οὓς, καὶ ἀριθμῶν τὰς ὥρας μέχρι τῆς ἐπανόδου τοῦ Ἑβραίου καὶ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ.

Ἐν πᾶσι τοῖς δωματίοις, τὰ παράθυρα ἦσαν ἐπιμελῶς κεκλεισμένα διὰ τῶν ἐσκωριασμένων μοχλῶν αὐτῶν, οἵτινες πρὸς πλειοτέραν ἀσφάλειαν ἦσαν προσέτι στερεῶς ἐσφηνωμένοι εἰς τὰ ξύλα, ὥστε ἀδύνατον ἦτο νὰνοιγῶσιν ἄνευ ἐπίτηδες ἐργαλείων καὶ πολλοῦ κόπου. Τὸ φῶς εἰσέδυν μόνον διὰ τινῶν στογγύλων ὀπῶν, οὕτω

δὲ ἡ ὄψις τῶν δωματίων καθίστατο ζοφερώτερα καὶ στυνωτέρα. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἐν τῷ ὑπερφῶ εὗρίσκετο ἐν παράθυρον, ἄνευ παραθυροφύλλων, περιπεφραγμένον μόνον διὰ κιγκλίδων σιδηρῶν στερεωτάτων. Ἐπὶ ὥρας ὀλοκλήρους ἐκάθητο ἐκεῖ ὁ Ὀλιβερ, καὶ σύννους ἔβλεπε πρὸς τὰ ἔξω· ἀλλ' οὐδὲν ἄλλο ἐκτὸς τῶν στεγῶν καὶ τῶν μαύρων καπνοδοχῶν ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ· ἐνίοτε μόνον ἀνέκυπτεν ἐκ τοῦ ὑπερφῶ οἰκίας τινὸς ἀπωτέρω κειμένης ἢ πολὺ κεφαλὴ ἐνὸς γέροντος. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ παράθυρον τῆς σκοπιᾶς τοῦ Ὀλιβερ ἦτο ἐν ἀχρηστίᾳ, καὶ τοὺς ὑελοπινάκας αὐτοῦ ἐκάλυπτε πυκνὸν στρώμα κονιορτοῦ καὶ ἀκαθαρσιῶν, μόλις ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ τὰ ἐκτὸς ἀντικείμενα· νὰ φωνάξῃ δὲ ἐπικαλούμενος βοήθειαν οὐδὲ καὶ νὰ τὸ συλλογισθῇ ἔπρεπε, διότι ἦτο τὸ αὐτὸ ὥστε εὗρίσκετο ἐν τῇ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς μητροπολιτικῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἀγίου Παύλου σφαίρας.

Ἡμέραν τινὰ, καθ' ἣν ὁ Ἀπανωλαδιᾶς καὶ ὁ κύρ Μπέιτς ἀπεφάσισαν νὰ διανυκτερεύσωσιν ἔξω, ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα εἰς τὸν πρῶτον τῶν νεαρῶν ἐκείνων λωποδυτῶν νὰ ἐπιμεληθῇ πλειότερον τοῦ συνήθους τὴν ἐνδυμασίαν αὐτοῦ· ὁμολογητέον ὅτι δὲν κατελαμβάνετο συχνάκις ὑπὸ τοιαύτης ἀδυναμίας· κατὰ συνέπειαν δὲν ἀπηξίωσε νὰ διατάξῃ τὸν Ὀλιβερ νὰ τον βοηθήσῃ.

Ὁ Ὀλιβερ, ὅστις ἠσθάνετο μεγάλην εὐχαρίστησιν ὁσάκις ἠδύνατο νὰ φανῇ χρήσιμος, καὶ ἐθεώρει ἑαυτὸν εὐτυχῇ ὅταν ἐβλεπεν ἀνθρώπινα πρόσωπα, καὶ αὐτὰ τὰ ἀπεχέστατα, καὶ μεγάλως ἐπεθύμει νὰ ἐφελκύσῃ τὴν ἀγάπην τῶν περιστοιχιούντων αὐτὸν ὅταν ἠδύνατο ἐντίμως νὰ πράττῃ τοῦτο, οὐδαμῶς ἐδίστασε νὰ ὑποκύβῃ εἰς τὴν θέλησιν τοῦ Ἀπανωλαδιᾶ· οὗτος ἐκάθησεν ἐπὶ τῆς τραπέζης, ὁ δὲ Ὀλιβερ γονατίσας τὸν ἕνα πόδα, ἤρχισε νὰ στιλβῶν τὰ ὑποδήματα τοῦ κυρίου Ντόκινς, ἢ, καθὼς οὗτος ἔλεγε, νὰ μουτζαλώῃ τὰ πατούμενα.

Εἴτε διότι ὁ Ἀπανωλαδιᾶς κατελήφθη ὑπὸ τοῦ αἰσθηματος ἐκείνου τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἀνεξαρτησίας, ὑπερ πάν λογικῶν ζῶν αἰσθάνεται, ὅταν καθήμενος νοχελῶς ἐπὶ τραπέζης καπνίζει τὴν πίπαν του καὶ σείει ἀμερίμως τὴν ἐτέραν τῶν κνημῶν, ἐν ᾧ συγχρόνως ἄλλοι στιλβώνουσι τὰ ὑποδήματά του, τὰ ὁποῖα δὲν ἔλαβε τὸν κόπον νὰφαιρέσῃ, οὐδὲ θὰ ἔχῃ κατὰ συνέπειαν τὴν σκοτοῦραν νὰ τα φορέσῃ πάλιν· εἴτε διότι ἡ καλὴ ποιότης τοῦ καπνοῦ διήγειρε τὴν εὐαισθησίαν του ἢ ὁ ἐξαίρετος ζυθὸς ἐπηνήργησε ἐπὶ τῆς διαθέσεως αὐτοῦ, ἤλθεν εἰς διάχυσιν αἰσθημάτων, σφόδρα ἀντικειμένη πρὸς τὸν συνήθη χαρακτῆρά του. Κατεβίβασε μὲ περίφροντι ἦθος τὰ βλέμματα ἐπὶ τοῦ Ὀλιβερ, εἴτα δὲ ἐγείρας τὴν κεφαλὴν, εἶπε μετὰ τινος στεναγμοῦ·

«Τί κρίμα, νὰ μὴν εἶναι καὶ αὐτὸς τῆς τέχνης!

— Βέβαια! εἶπεν ὁ Τσάρλυ Μπέιτς· μὰ δὲν ἔξεραι ὁ κουτὸς ποῖον εἶναι τὸ καλὸ του!»

Ὁ Ἀπανωλαδιᾶς ἐστέναξε καὶ αὖθις καὶ ἀνέλαβε τὴν πίπαν του. Ὁ Τσάρλυ ἔκαμε τὸ αὐτὸ, ἀμφότεροι δὲ ἐκάπνισαν ἐν σιγῇ ἐπὶ τινὰ λεπτά.

«Βάνω στοίχημα πῶς οὔτε θὰ ἔξερις ποῖα εἶναι ἡ τέχνη μας, εἶπεν ὁ Ἀπανωλαδιᾶς, οἰκτεῖρων τρόπον τινὰ αὐτόν.

— Θαρρῶ πῶς τὸ ξέρω, ἀπεκρίνατο ὁ Ὀλιβερ ἀνεγείρας ζωηρῶς τὴν κεφαλὴν· εἶναι ἡ κλεψιά. . . δὲν εἴσατε κλέπτει;

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ Ἀπανωλαδιᾶς, καὶ θὰ τὸ εἶχα γιὰ ντροπὴ νὰ κάμω ἄλλη δουλειά.» Συγχρόνως δὲ ἐφόρεσε στραβὰ τὸν πλόν του, καὶ ἐκύτταξε τὸν κύρ Μπέιτς, ὥστε προσκάλει αὐτόν νὰ τον διαψεύσῃ ἂν ἐτόλμα. «Ναί, αὐτὴ εἶναι ἡ τέχνη μου· καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ τέχνη καὶ τοῦ Τσάρλυ, καὶ τοῦ Φέιγγιν, καὶ τοῦ Σάικς, καὶ τῆς Νάνσυ, καὶ τῆς Μπέττυ καὶ ὅλων μας ὅσοι εἴμαστε, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸν Φέιγγιν καὶ τελειώνοντας εἰς τὸν σκύλον τοῦ Σάικς, ὁποῦ δὲν ἔχει κατὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

— Βέβαια, αὐτὸς ποτὲ δὲν θὰ φανῇ Ἰούδας, προσέθηκεν ὁ Τσάρλυ Μπέιτς.

— Δὲν θὰ τοῦ ἔλθῃ ποτὲ ἔς τὸν νοῦ, εἶπεν ὁ Ἀπανωλαδιᾶς, νὰ πᾶν εἰς τὸ θρανίον τῶν μαρτύρων καὶ νὰ βαβύξῃ. Καὶ δεκαπέντε ἡμέρας νὰ τον ἔχουν ἐκεῖ δεμένον, νηστικόν, δὲν θὰ το κουνήσῃ καὶ δὲν θὰ βγάλῃ τσιμουτιά γιὰ νὰ μας βλάψῃ.

— Τέτοιο πρᾶγμα! οὔτε νὰ το συλλογισθῇ! παρετήρησεν ὁ Τσάρλυ.

— Καλὸ σκυλὶ ὡς τόσο, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ Ἀπανωλαδιᾶς· ὅταν ἦναι ἔς τὴν συντροφίαν, εἶδες τί ἄγρια ποὺ κυττάζει ἐκείνον· ποῦ πᾶν νὰ γελάσῃ ἢ νὰ τραγοῦδῇ! Καὶ ὕστερα ὅταν ἀκούσῃ νὰ παίξῃ τὸ βιολὶ λουφάζει· καὶ ὅταν δὲν ἦναι ἀνάγκη, ποτὲ δὲν κάνει σαματᾶ.

— Εἶναι ἀλήθεια ντόμπρος χριστιάνος,» εἶπεν ὁ Τσάρλυ.

Ὁ κύριος Μπέιτς ἤθελε διὰ τοῦτο νὰ εἴπῃ ὅτι ὁ σκύλος ἦν πεπρωτισμένος μὲ ὅλα τὰ πλεονεκτήματα, οὐδόλως δ' ἐφάνταζετο ὅτι ἡ φράσις του εἶχε καὶ ἐτέραν, ἐπίσης ὀρθὴν σημασίαν· διότι πολλοὶ ἄνδρες καὶ πολλαὶ γυναῖκες λέγονται ἀληθεῖς χριστιανοί, κατ' οὐσίαν μὴδόλως σχεδὸν διαφέροντες τοῦ σκύλου τοῦ κυρίου Σάικς.

«Καλὰ, καλὰ, εἶπεν ὁ Ἀπανωλαδιᾶς, ἐπανερχόμενος εἰς τὸ ἀντικείμενον τῆς ὁμιλίας· αὐτὰ

1. Ἡ ῥίγη.
2. Σιγῇ.
3. Θόρυβον.
4. Ἀληθὲς χριστιανός.

δὲν ἔχουν καμμίαν σχέσιν μὲ αὐτὴν ἐδῶ τὴν ῥε-
μούντα.¹

— Ἀλήθεια, εἶπεν ὁ Τσάρλυ. Ὀλιβερ, γιατί
δὲν θέλεις νὰ κάνης καὶ σὺ δουλειὰς μὲ τὸν
Φέιγγιν;

— Θὰ κάμης τὴν τύχη σου, προσέθηκεν ὁ Ἀ-
πανωλαδιᾶς, καὶ θὰ μπόρῃς ὕστερα μὲ τῆς
τριόρδαις σου² νὰ ζήσης ντὰ πρίντσιπε,³ καθὼς
ἔχω κ' ἐγὼ σκοπὸ νὰ κάμω τοῦ χρόνου τὸν κόκ-
κινο Μᾶν.⁴

— Δὲν μου ἀρέσει, ἀπεκρίνατο μετὰ δειλίας
ὁ Ὀλιβερ. Ἦθελα καλλίτερα νὰ με ἀφίνεν ὁ
Φέιγγιν νὰ φύγω.

— Καὶ ὁ Φέιγγιν θέλει καλλίτερα νὰ μένης
ἐδῶ, ὑπολαβὼν εἶπεν ὁ Τσάρλυ.

Ὁ Ὀλιβερ εἰξέυρε τοῦτο κάλλιστα· θεωρῶν
ὅμως ὅτι ἦτο ἐπικίνδυνον νὰ ἐξηγηθῇ πλειότε-
ρον, ἐστέναξε καὶ ἐξηκολούθησε νὰ στιλβῶν τὰ
ὑποδήματα τοῦ Ἀπανωλαδιᾶ.

«Ντροπή! ἀνεφώνησεν οὗτος. Δὲν ἔχεις λοι-
πὸν καρδιά, δὲν ἔχεις διάκρισι; θέλεις λοιπὸν
νὰ ζῆς εἰς τὴν καμποῦρα⁵ τῶν φίλων σου;

— Ἐγὼ δὲν το καταδεχόμουν αὐτό! εἶπεν
ὁ κύρ Μπέιτς, ἐξαγαγὼν δύο ἢ τρία μεταξωτὰ
μανδύλια ἐκ τοῦ θυλακίου του καὶ βίψας αὐτὰ
εἰς τινὰ ἱματιοθήκην. Πρέπει νὰ ἦναι κἀνεὶς ἀ-
διάντροπος, ζεταίπωτος!

— Ἐγὼ οὔτε μία στιγμὴ θὰ ἔμπορῶσα νὰ
ζήσω ἔτσι, εἶπεν ὁ Ἀπανωλαδιᾶς, μετ' ἡθους
δεικνύοντος μεγίστην περιφρόνησιν.

— Ναί, αὐτὸ ὅμως δὲν σας ἐμποδίζει νὰ ἐγ-
καταλείπετε τοὺς φίλους σας, εἶπεν ὁ Ὀλιβερ
ὑπομειδιῶν, καὶ νὰ τοὺς ἀφίνετε νὰ τιμωρῶνται
εἰς τὴν θέσιν σας.

— Αὐτὸ, ἀπεκρίνατο ὁ Ἀπανωλαδιᾶς, ἔγινε
μόνον πρὸς χάριν τοῦ Φέιγγιν, γιατί οἱ ξαφρι-
στάδες⁶ ζεῦρουν πῶς τὰ πᾶμε κουρσέβα⁷ μ' αὐ-
τόν· κ' ἂν δὲν ξεκαμπίζαμε⁸ θὰ τον ἔττουζε.⁹
Γι' αὐτὸ ἐφύγαμε⁹ ἔ, Τσάρλυ;»

Ὁ κύρ Μπέιτς ἔνευσε καταφατικῶς, καὶ ἡ-
τοιμάζετο νὰ παντῆσθαι, ὅτε ἀνεμνήσθη αἰφνης τῶν
κατὰ τὴν φυγὴν τοῦ Ὀλιβερ καὶ ἀνεκάγχασε
τοσοῦτω σφοδρῶς, ὥστε κατέπεε καπνὸν τῆς πί-
πας του, ὡς ἐκ τούτου δὲ ἐπὶ πέντε δλόκληρα
λεπτὰ ἔβηξε καὶ ἔπληττε μετ' ὀργῆς διὰ τοῦ
ποδοῦς τὸ πάτωμα.

«Τήραξέ με ἰδῶ, εἶπεν ὁ Ἀπανωλαδιᾶς, ἐξα-
γαγὼν τοῦ θυλακίου του δράκμα σελινίων καὶ
πενών· αὐτὸ θὰ εἰπῇ νὰ τὴν περνᾷ κἀνένας ζευ-
κι! Καὶ ποῦ ἔμπορεῖ νὰ ὑρῇ κἀνεὶς αὐτὰ; Ὡς ἐ-
1. Ἀρχάριος κλέπτης.
2. Χρήματα.
3. Ἡγεμονικῶς.
4. Οὐδέποτε.
5. Εἰς βάρος.
6. Ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι.
7. Εἴμεθα σύντροφοι.
8. Ἐρεῖται.
9. Πολὺ θὰ ἐδλάπτετο.

σένα στέκεται νὰ το μάθης. Ἡ κάσσα, ὅπου τὰ
ἐπῆρα αὐτὰ, δὲν ἐμουφλοῦζεψε ἀκόμα. Καὶ δὲν
θέλεις νὰ πᾶς νὰ πάρης καὶ σὺ, βρὲ ζωντόβολο!

— Πολὺ ἄσχημη εἶναι ἡ δουλειὰ ποῦ κατα-
πιάσθη¹ ἔ, Ὀλιβερ; ἠρώτησεν ὁ Τσάρλυ. Κάμ-
μιὰ ὥρα θὰ τον καρυδώσουν.

— Δὲν καταλαμβάνω τί θέλεις νὰ εἰπῇς, ἀπε-
κρίθη ὁ Ὀλιβερ.

— Νὰ, ἀπάνω-κάτω αὐτὸ, εἶπεν ὁ Τσάρλυ.
Καὶ ταῦτα λέγων ἔλαβε τὸ ἐν ἄκρον τοῦ λαίμο-
δέτου του, τὸ ἐκράτησεν ὑψηλὰ, ἔκλινε τὴν κε-
φαλὴν ἐπὶ τοῦ ὤμου καὶ ἔτριξε παραδόξως τοὺς ὀ-
δόντας, δεικνύων διὰ τῆς ἐκφραστικῆς ταύτης
παντομίμας ὅτι τὸ καρύδωμα καὶ ὁ ἀπαγγονι-
σμός ἦσαν ἐν καὶ τὸ αὐτό. «Καταλαμβάνεις
τώρα, εἶπεν ὁ Τσάρλυ· καλὲ δὲν κυττᾷς, Τζᾶκ,
πῶς μὲ βλέπει ὅσῳ ξεχαλινωμένος! . . . ποτέ μου
δὲν εἶδα τέτοια ῥεμούντα! Θὰ με κάμη νὰ σκάσω
ἀπὸ τὰ γέλοια. . . σίγουρο πρᾶγμα!»

Καὶ ὁ κύρ Μπέιτς, ἀφ' οὗ πρῶτον ἐγέλασε μέ-
χρι δακρύων, ἀνέλαβε τὴν πίπαν του καὶ ἐξη-
κολούθησε τὸ κάπνισμα.

«Ἡ ἀνατροπὴ σου εἶναι παραμελημένη, Ὀ-
λιβερ, εἶπε σοβαρῶς ὁ Ἀπανωλαδιᾶς παρατηρῶν
μετ' εὐχαριστήσεως τὰ ὑποδήματά του, τὰ ὁ-
ποῖα ὁ Ὀλιβερ ἐστίλβωσε καλῶς. Ὁ Φέιγγιν ὁ-
μως θὰ σε κάμη νὰ γίνης ἄνθρωπος, γιατί ἀλ-
λοιῶς θὰ ἦσαι ὁ πρῶτος ποῦ δὲν θὰ ὠφεληθῇς
ἀπὸ τὰ μαθήματά του. Καὶ τὸ καλλίτερο ποῦ
ἔχεις νὰ κάμης εἶναι νὰ ἔμῃς ἀμέσως ὅς ἐ δου-
λειὰ, γιατί ὅ τι καὶ ἂν γίνῃ ἀργὰ ἢ ἡ γρήγορα
ἐκεῖ θὰ καταντήσης, καὶ ἔτσι τοῦ κἀκου θὰ χά-
νης τὸν καιρὸ σου ἂν κάθῃσαι καὶ κάνης καμώ-
ματα.»

Ὁ κύρ Μπέιτς ἐπεκύρωσε τοὺς λόγους τοῦ
συντρόφου του διὰ πολλῶν ἠθικῶν ἀποφθεγμά-
των κατὰ τὸν ἰδιάζοντα αὐτῷ τρόπον· ἀκολού-
θως ὁ φίλος του κύριος Ντῶκινς καὶ αὐτὸς συν-
διελέχθησαν ἐπὶ μακρὸν περὶ τῶν ποικίλων τέρ-
ψεων τοῦ βίου, ὃν διῆγον, ἐπανειλημμένως ὑπο-
δεικνύοντες τῷ Ὀλιβερ ὅτι ἄριστα θὰ ἔπραττεν
ἀσπαζόμενος ὅ τι τάχιστα τὸ αὐτὸ στάδιον, ὅ-
πως ἐφελεύσει τὴν ἀγάπην τοῦ Φέιγγιν, ὡς ἔ-
πραξαν καὶ αὐτοί.

«Καὶ βάλε καλὰ ὅς τὸ μυαλό σου, εἶπεν ὁ
Ἀπανωλαδιᾶς, ὅστις ἤκουσεν ἐρχόμενον τὸν Ἐ-
βραῖον, πῶς ἂν δὲν λαδῶνης κρεμμύδια. . .

— Γιατί νὰ του κουβεντιάξης ἔτσι; παρετή-
ρησεν ὁ κύρ Μπέιτς· καταλαμβάνει αὐτός;

— Ἄν δὲν κλέφτης σὺ ῥωλόγια καὶ μανδή-
λια, ἐπανελάβετο ὁ Ἀπανωλαδιᾶς, ποιούμενος
χρήσιν ἐκφράσεων εὐνοητοτέρων τῷ Ὀλιβερ, θὰ
τα κλέφτουν ἄλλοι. Τόσῳ χειρότερα γὰρ κείνους
ποῦ ἀφίνουν νὰ τοὺς κλέφτουν, καὶ γὰρ σένα ἀ-
κόμη. Ἄν δὲν κουνήσης τὸ χέρι σου, δὲν θὰ πά-
ρης λεπτὸ τσακισμένο ποτὲ, καὶ ὅμως ἔχεις καὶ
σὺ ὅσῳ κἀθε ἄλλος δικαίωμα νὰ κλέφτης. . .

— Βέβαια, βέβαια, ὑπολαβὼν εἶπεν ὁ Ἐ-
βραῖος, ὅστις εἶχεν εἰσέλθει χωρὶς νὰ τον ἐννοήσῃ
ὁ Ὀλιβερ· εἶναι ἀλήθεια, φίλε μου· νὰ πιστεύ-
σης τὸν Ἀπανωλαδιᾶν· εἶναι σωστὰ αὐτὰ ποῦ
λέγει. Ἐξέρει ὅς τὰ δάκτυλα πῶς κατηχοῦν εἰς
τὴν τέχνη!»

Ἐπιδοκιμάζων οὕτω τὴν ἐρθότητα τῶν συλ-
λογισμῶν τοῦ Ἀπανωλαδιᾶ, ὁ γέρον Ἐβραῖος
προσέτριβε τὰς χεῖρας καὶ ἠγάλλετο διὰ τὰ
πλεονεκτήματα τοῦ μαθητοῦ αὐτοῦ.

Ἡ συνδιάλεξις διεκόπη, διότι ὁ Ἐβραῖος δὲν
εἰσῆλθε μόνος, ἀλλὰ συνωδεύετο ὑπὸ τῆς μῆς
Μπέττυ καὶ κυρίου τινός, ὃν τὸ πρῶτον ἐβλεπεν
ὁ Ὀλιβερ, καὶ ὃν προσαγορεύων ὁ Ἀπανωλα-
διᾶς ὠνόμασε Τὼμ Τσίτλιγκ.

Ὁ κύριος Τσίτλιγκ ἦτο πρεσβύτερος τὴν ἡ-
λικίαν τοῦ Ἀπανωλαδιᾶ, δεκαοκτὼ ἀριθμῶν ἀ-
νοίξεις· ἀλλὰ προσεφέρετο πάντοτε πρὸς τὸν νεα-
ρὸν αὐτοῦ συνάδελφον μετὰ φιλοφροσύνης ἐμφαι-
νούσης ὅτι ἀνεγνώριζεν ἑαυτὸν κατώτερον ἐκεῖ-
νου καὶ κατὰ τὴν μεγαλοφυΐαν καὶ κατὰ τὴν
περὶ τὴν ἐνάσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματος δεξιό-
τητα. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν μικροὶ, καὶ ἐκάμ-
μυν αὐτοὺς ἀδιαλείπτως, τὸ δὲ πρόσωπόν του
εἶχεν ἡροτριωμένον ἐξ οὐλῶν εὐλογίας. Ἀπασαν
τὴν ἐνδυμασίαν του ἀπετέλει ἐν δερμάτινον κα-
σκέττον, χιτῶν ἐκ χονδρῶ ὑπομέλανος ὑφά-
σματος, οἰκτρὸν πανταλόνιον καὶ μία ποδιά. Ἡ
ἐνδυμασία αὕτη ἦκιστα ἡρμοζε βεβαίως δι' ἐ-
πισκέψεις, ἀλλ' ὁ φέρων αὐτὴν ἐσπευσε νὰ δι-
καιολογηθῇ, εἰπὼν ὅτι πρὸ μιᾶς μόλις ὥρας ἐ-
τελείωσε τὴν ποινὴν του, καὶ ἐπειδὴ ἐπὶ ἐξ ἐ-
βδομάδας ἔφερε τὴν ὑπὸ τοῦ νόμου ὠρισμένην
στολὴν, δὲν εἶχε καιρὸν νὰ φροντίσῃ περὶ τῶν
ἐνδυμάτων του καὶ ν' ἀλλάξῃ. Ὁ κ. Τσίτλιγκ προ-
σέθηκε, σφοδρὰ ὀργισμένος, ὅτι εἰσῆγαγον ἐκεῖ
κάτω νέον τρόπον καπνίσσεως τῶν ἐνδυμάτων,
τρόπον καταχθόνιον καὶ ἀντισυνταγματικόν, οὗ
ἐνεκεν ἐκαίοντο, χωρὶς νὰ ἔχη τις τὸ δικαίωμα
νὰ διαμαρτυρηθῇ κατὰ τοιαύτης ἀδικίας· ἐπί-
σης ἐκηρύχθη κατὰ τῆς ἐτέρας συνηθείας, τῆς
κουρᾶς τῶν εἰσαγομένων νέων, καὶ ἀπεκάλεσε
ταύτην παρανομωτάτην· ἐν τέλει ἐπεσφράγισε
τὰς παρατηρήσεις αὐτοῦ βεβαίως ὅτι κατὰ τὸ
διάστημα τῶν τεσσαράκοντα δύο ἀτελευτήτων
ἡμερῶν τῶν καταναγκαστικῶν ἔργων, δὲν ἔβαλε
οὔτε μία στάλα εἰς τὸ στόμα του, καὶ συνήνει
εὐχαρίστως νὰ τον ἀνασκολοπίσουν ἂν τὸ λα-
ρύγι του δὲν ἦτο ξηρὸν ὡς φούρνος.

«Ὀλιβερ, ἠρώτησεν ὁ Ἐβραῖος, ἐν ᾧ οἱ νέοι
λωποδύται προσεκόμιζον εἰς τὴν τράπεζαν τριά-
λην οἶνον πνεύματος, ἔμπορεῖς νὰ εὑρῇς ἀπὸ ποῦ
τάχα νὰ ἔρχεται ὁ κύριος;

— Δὲν. . . δὲν εἰξέυρω, σὲρ, ἀπεκρίνατο τὸ
παιδίον.

— Τί πρᾶγμα εἶναι αὐτός; ἠρώτησεν ὁ Τὼμ
Τσίτλιγκ ἰδὼν περιφρονητικῶς τὸν Ὀλιβερ.

— Ἐνας καινούργιος φίλος μου, ἀγαπητέ
μου, ὑπολαβὼν εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος.

— Ἐ! καλὰ τὴν ἡρὲ λοιπὸν, εἶπεν ὁ νέος
παρατηρῶν τὸν Φέιγγιν ἐμφαντικῶς· μὴ σκοτί-
ζεσαι νὰ μάθης ἀπὸ ποῦ ἔρχομαι, παλληκάρι
μου. Γρήγορα θὰ τραβήξῃς τὸν ἴδιον δρόμο, καὶ
βάνω καὶ στοίχημα.»

Οἱ νέοι λωποδύται ἐγέλασαν διὰ τὴν ἀστεϊό-
τητα, καὶ μετὰ τινὰς ἄλλας ὁμοίας χαριτολο-
γίας· περὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου, ἐξῆλθον τοῦ
δωματίου, ἀφ' οὗ πρῶτον συνδιελέχθησαν ἐπὶ
μικρὸν ταπεινῇ τῇ φωνῇ μετὰ τοῦ Φέιγγιν.

Ἀφ' οὗ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς συνωμίλησαν ἰδιαι-
τέρως, ὁ νεοελθὼν καὶ ὁ Φέιγγιν προσῆλθον καὶ
ἐκάθησαν παρὰ τὴν ἐστίναν. Ὁ Ἰουδαῖος προσε-
κάλεσε τὸν Ὀλιβερ νὰ λάβῃ θέσιν πλησίον του,
καὶ ἔφερε τὴν συνομιλίαν ἐπιτηδεύειν εἰς ἀντι-
κείμενα καταλληλότερα εἰς τὸ νὰ κεντήσωσι τὸ
ἐνδιαφέρον τῶν ἀκροατῶν. Ὁμίλησε διὰ μακρῶν
περὶ τῶν πλεονεκτημάτων τοῦ ἐπαγγέλματος,
περὶ τῆς δεξιότητος τοῦ Ἀπανωλαδιᾶ, περὶ τοῦ
εὐθύμου χαρακτῆρος τοῦ Τσάρλυ Μπέιτς καὶ
περὶ τῆς γενναιοδωρίας αὐτοῦ, τοῦ Φέιγγιν. Ἀφ'
οὗ ἐξήντησε πάντα τὰ θέματα ταῦτα, ἐπειδὴ
ὁ κύριος Τσίτλιγκ ἦτο κατάκοπος (καὶ τὴν με-
γάλην αὐτοῦ κόπωσην ἐδικαιολόγει ἡ πολυήμε-
ρος ἐν τῷ σωφρονιστηρίῳ διατριβή), ἡ μῆς Μπέττυ
ἀνεχώρησε, οἱ δὲ λοιποὶ ἀπῆλθον νὰ κατα-
κλιθῶσι.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης οὐδέποτε σχεδὸν ἔ-
μενεν ὁ Ὀλιβερ μόνος· εὐρίσκετο διηνεκῶς εἰς
συνάφειαν μετὰ τῶν νεαρῶν λωποδυτῶν, οἵτινες
πᾶσαν πρῶταν ἔπαιζον τακτικῶς μετὰ τοῦ Ἐ-
βραίου τὸ σύνθηρος παιγνίδιον· εἶχε τοῦτο σκο-
πὸν νὰ ἐπαυξήσῃ τὴν ἐπιτηδεύειν τῶν, ἢ
μᾶλλον ἐγένετο διὰ νὰ μορφωθῇ ὁ Ὀλιβερ; εἰς
τοῦτο καταλληλότερα ἡδύνατο νὰ παντῆσθαι ὁ κ.
Φέιγγιν. Ἐνίοτε ὁ γέρον κακοῦργος διηγείτο ἀ-
νέκδοτα περὶ κλοπῶν, ὡς κατὰ τὴν νεανικὴν αὐ-
τοῦ ἡλικίαν διεπράξατο, ἀλλὰ τοσοῦτον ἀστεϊῶς
καὶ κωμικῶς, ὥστε καὶ ὁ Ὀλιβερ ἐγέλα ἐξ ὅ-
λης καρδίας, δεικνύων οὕτως ὅτι καίτοι τὰ αἰ-
σθήματά του ἦσαν εὐγενῆ, ἐνησμένιζεν ὅμως εἰς
τοιαύτας διηγήσεις.

Ἐνὶ λόγῳ ὁ βάρβαρος ἐκεῖνος συνέιχε τὸ παι-
δίον ἐντὸς τῶν δικτύων του· ἀφ' οὗ διὰ τῆς ἀ-
πομονώσεως καὶ τῆς ἄλλης κακοπαθείας κατῳρ-
θῶσε νὰ το κάμη νὰ προτιμᾷ ὁποιαδήποτε συν-
τροφίαν ἀπὸ τὴν ἐν τῇ στυγνῇ ἐκείνῃ κατοικίᾳ
μοναξίαν, ἐνεστάλαξε μικρὸν καὶ κατ' ὀλίγον εἰς
τὴν καρδίαν αὐτοῦ τὸ δηλητήριο, δι' οὗ ὑπε-
λόγιζεν ὅτι ἐν βραχὺ χρόνῳ θὰ διέφθειρε καὶ ἐ-
κκληίδου αὐτὸ ὅλος χερῶς καὶ ἐσσεῖ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'

Συζήτησις καὶ παραδοχὴ σχεδίου ἐκστρατείας.
Βροχεράν τινα, ζοφεράν καὶ ψυχράν ἐσπέραν,
ὁ Ἰουδαῖος κομβώσας ἐπιμελῶς τὸν μακρὸν ἐ-

πενδύτην του μέγχι πώγωνος, και ανυψώσας μέ-
χρι τῶν ὠτων τὸ περιλαίμιον εἰς τρόπον ὥστε
κατὰ μέγα μέρος νηποκρύπτηται τὸ πρόσωπον
αὐτοῦ, ἐξῆλθε τῆς φρικώδους τρώγλης του. Ἐ-
στη ἐπὶ μικρὸν ἐπὶ τοῦ κατωφλίου ἐν ᾧ ὕψισθεν
αὐτοῦ ἐκλείδωνον ἐπιμελῶς τὴν θύραν και ἐπέ-
βαλλον τοὺς μοχλοὺς· ἀκροαθεὶς δὲ ὕψως βε-
βαιωθῆ ἂν οἱ μαθηταὶ του ἐξεπλήρουν ἀνελλιπῶς
τὰ ὑπὸ τῆς συνείσεως ὑπαγορευόμενα μέτρα
ταῦτα, ἀπῆλθε δρομαίως, ὅταν ἐπέσθη ὅτι τὰ
πάντα ἐγένοντο ἐν τάξει.

Ἡ οἰκία, ἐνθα εὐρίσκετο ὁ Ὀλιβερ, ἔκειτο
πλησίον τοῦ Οὐάιτ τσάπελ (Whitechapel).
Φθὰς εἰς τὴν καμπὴν τῆς ὁδοῦ, ὁ Ἑβραῖος ἔστη
καὶ αὖθις, προσέβλεψε περὶ αὐτὸν μετὰ προσο-
χῆς και διηυθύνθη πρὸς τὸ Σπίταλφιλντς.

Παχὺ στρώμα βορβοῦρου ἐκάλυπτε τὴν ὁδόν,
πυκνοτάτη δ' ὁμίχλη ἀπέκρυπτε τὰντιείμενα.
Ἡ βορρὴ ἔπιπτε βραδέως, ὁ ἄηρ ἦτο ψυχρότα-
τος, τὸ δ' ἔδαφος ὀλισθηρόν. Ἐνὶ λόγῳ ἡ νύξ
ἦν προσφυστάτη εἰς διαβάτην οἶος ὁ Ἑβραῖος.
Πορευόμενος δὲ λυκοποδητὶ, παραπλεύρως πάν-
τοτε τῶν τοίχων, ὁ ἀπαίσιος γέρων ὠμοίαζεν
εἰδεχθεὶ ἐρπετῷ, ὅπερ ἀνέρον τῆς φωλας του
κατὰ τὴν νυκτερινὴν σκοτίαν, ἀνασκαλεῖται τὴν
ἰλὺν πρὸς εὐρεσιν βδελυρῆς τροφῆς.

Διέτρεξε πολλὰς στενάς και βορβορώδεις ὁ-
δοὺς μέχρις οὗ ἔφθασεν εἰς Μπέθναλ γκρήν· εἶτα
στραφεὶς ἀριστερᾷ εἰσηλθεν εἰς λαβύρινθον βυ-
παρῶν στενωπῶν, οἷαι πολλὰι ἀπαντῶνται ἐν
τῇ πολυανθρωποτάτῃ ἐκείνῃ συνοικίᾳ τοῦ Λον-
δίνου.

Ὁ Ἑβραῖος ἐφάνετο πληρεστάτην ἔχων γνῶ-
σιν τῶν ὁδῶν δι' ὧν διήρχετο, διότι καίτοι τὸ
σκότος ἦν βαθύτατον, οὐδαμῶς ὅμως περιπλα-
νῆθη ἐν τῷ λαβυρίνθῳ ἐκείνῳ· διελθὼν δὲ δρο-
μαίως διὰ πολλῶν ἀγυῶν και στενωπῶν, ἔφθασε
τέλος εἰς τινὰ ὁδὸν ἀμυδρῶς φωτιζομένην ὑπὸ
ἐνὸς μόνου φανοῦ, εἰς τὸ ἄκρον αὐτῆς ὄντος. Ἐ-
κρυσσε τὴν θύραν οἰκίας τινος, και ἀφ' οὗ τα-
πεινῇ τῇ φωνῇ συνδιελέχθη ἐπὶ μικρὸν μετὰ τοῦ
κατελθόντος ἀννοίξῃ, ἀνέβη τὴν κλίμακα.

Καθ' ἣν στιγμήν ἡτοιμάζετο ἀννοίξῃ τὴν θύ-
ραν ἐνὸς δωματίου ἠκούσθη κυζήθημος κυνὸς,
φωνή τις δὲ βραγχῇ ἠρώτησε ποῖος εἶναι.

«Ἐγὼ εἶμαι, Μπίλ, ἐγὼ, ἀγαπητέ μου, εἶ-
πεν ὁ Ἑβραῖος παρατηρῶν ἐν τῷ δωματίῳ.

— Καλὸ 'ς τὸ σάραβαλο! εἶπεν ὁ Σάικς.
Πέσε κάτω, λούφαξε, βρωμόσκυλο! Δὲν 'μπο-
ρεῖς λοιπὸν νάναγνωρίσης τὸν δαίμονα, ὅταν
φορῇ ταμπάρο!»

Πράγματι ἡ ἐνδυμασία τοῦ Φέιγγιν ἀπεπλά-
νησε τὸν κύνα· διότι μόλις ὁ Ἑβραῖος ἐξεκώ-
μωσε τὸν ἐπενδύτην του και ἀπέθηκεν αὐτὸν ἐπὶ
τινος καθίσματος, και τὸ ζῶον ἐπανῆλθεν εἰς
τὴν γωνίαν του σείον τὴν οὐράν και δεικνύον
οὕτω μεγάλην εὐχαρίστησιν.

«Λοιπὸν; ἠρώτησεν ὁ Σάικς.

— Ἐ, λοιπὸν, φίλε μου; ἀπεκρίνατο ὁ Ἰου-
δαῖος. Ἄ! τί 'κάνεις, Νάνσυ;»

Ἡ φωνὴ τοῦ Ἰουδαίου, ἀπευθυνομένου πρὸς
τὴν Νάνσυ, προέδιδε μικρὰν τινὰ ἀμηχανίαν,
διότι τὸ πρῶτον ἤδη ἔβλεπεν αὐτὴν μετὰ τὴν
σκηνὴν ἐκείνην καθ' ἣν ἡ νεῦνις ἐτάχθη ὑπὲρ τοῦ
Ὀλιβερ, και ἠγνόει πῶς θά τον ὑπεδέχτο.
Ἀλλὰ τὰς ἀμφιβολίας αὐτοῦ, ἐὰν συνέλαβε
τοιαύτας, διέλυσεν ἡ πρὸς αὐτὸν συμπεριφορὰ
τῆς Νάνσυ, διότι αὕτη ἀπέσυρε τοὺς πόδας τῆς
ἐκ τῆς ἐστίας, παρεμέρισε τὸ κάθισμά της και
εἶπεν εἰς τὸν Ἑβραῖον νὰ πλησιάσῃ τὸ ἰδικόν
του, ἐπειδὴ ἡ νύξ ἦτο παγετώδης.

«Κάμνει πολὺ κρύο, Νάνσυ, καλή μου κόρη,
εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος θερμαίνων τὰς βικνὰς χειρὰς
του· περὶνιάζει ὡς τὰ κόκκαλα, προσέθηκε φέ-
ρων τὴν χεῖρα εἰς τὴν ἀριστεράν του πλευράν.

— Θὰ χρειασθῇ ὅμως διαβολομένο κρύο διὰ
νὰ κατορθώσῃ νὰ σε περὶνιάσῃ ὡς τὴν καρδιά,
εἶπεν ὁ Σάικς· Νάνσυ, δὲς του κἀμμία στάλα
νὰ πῇ. Κάμε γρήγορα, διαβόλου κόρη! Ἄπο-
ρεῖ κανεὶς νὰ πέσῃ ἄρρωστος μόνον ἂν βλέπῃ
αὐτὸ τὸ σκέλεθρον, ποῦ φαίνεται πῶς ὅτι 'βγῇ-
κεν ἀπὸ τὸν τάφον του!»

Ἡ Νάνσυ ἔσπευσε νὰ λάβῃ μίαν φιάλην ἐκ
τινος ὀψοθήκης, περιεχούσης μέγαν ἀριθμὸν φια-
λῶν μὲ παντοειδῆ ποτά. Ὁ Σάικς ἐγέμισεν ἐν
ποτήριον οἶνοπνεύματος και ἀπέθηκεν αὐτὸ ἐπὶ
τῆς τραπέζης.

«Ὡς τὸν πάτο, γεροκολασμένα! εἶπεν ὁ Σάικς,
προσκαλὼν οὕτω φιλοφρόνως τὸν Ἰουδαῖον νὰ
πῇ.

— Εὐχαριστῶ, δὲν θέλω περισσότερον, ἀπε-
κρίνατο οὕτως, μόλις ἐγγίξας τὰ χεῖλη του εἰς τὸ
ποτήριον.

— Τί! φοβάσαι μήπως τάχα και σοῦ κά-
μουρε κανένα ἀπὸ 'κεῖνα τὰ χωρατὰ; ἠρώτησεν
ὁ Σάικς ἀκαρδαμυκτὶ ἀτενίζων τὸν Ἑβραῖον.
Δὲν 'πᾶς νὰ χαθῇς!»

Και ὁ κύριος Σάικς ἔλαβε μετὰ μεγάλης πε-
ριφρονήσεως τὸ ποτήριον, τὸ ἐκένωσεν εἰς τὴν
ἐστίαν, και γεμίσας ἐκ νέου αὐτὸ τὸ ἔπιεν ἀ-
πνευστί.

Ἐν τῇ μεταξὺ ὁ Ἰουδαῖος περιῆγε τὰ βλέμ-
ματα αὐτοῦ ἐν τῷ δωματίῳ, οὐχὶ ἐκ περιερ-
γίας, διότι πρὸ πολλοῦ τὸ εἶξευρε κάλλισα, ἀλλὰ
μετὰ τῆς ἐμφύτου αὐτῷ ἀνησυχίας. Τὸ δω-
μάτιον ἦν πενιχρῶς ἐσκευασμένον, τὸ δὲ περιε-
χόμενον τῆς ὀψοθήκης και μόνον ἤρκει νὰ δείξῃ
ὅτι δὲν ἦτο κατοικία ἐργάτου. Οὐδὲν ἠδύνατο
νὰ διεγείρῃ ὑπονοίας, ἐξαιρουμένων δύο ἢ τριῶν
ροπαλῶν ἐν τινι γωνίᾳ, και ἐνὸς κεφαλοκρούστου
κερασμένου ὑπεράνω τῆς ἐστίας.

«Ἐλα, εἶπεν ὁ Σάικς κροταλίζων τὰ χεῖλη,
εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σου τώρα. Τί θέλεις λοι-
πὸν, θεοκατάρτε;

— Νὰ συνομιλήσωμεν διὰ τὰς ὑποθέσεις μας,
Μπίλ, εἶπεν ὁ Ἑβραῖος.

— Ἐ, καλὰ, λέγε λοιπὸν ὅ τι ἔχεις νὰ εἰπῇς.

— Δι' αὐτὸ τὸ 'σπίτι· εἰς τὸ Τσέρτσου, ὑπο-
λαβὼν εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος. Ἀλλὰ σὺ 'ξεύρεις πολὺ
καλὰ περὶ τίνος πρόκειται· ἔ, Νάνσυ, δὲν 'ξεύ-
ρει;

— Ὁχι, δὲν 'ξεύρει τίποτε, ἀπήντησε μυ-
κτηριστικῶς ὁ κύριος Σάικς, ἡ δὲν θέλει νὰ εἰ-
ξεύρῃ, ποῦ κάμνει τὸ ἴδιο. Λέγε παστρικά και
ξάστερα και μὴ μου κάθεςαι και θέλεις νὰ μᾶς
κάμης νὰ καταλάβωμεν μὲ τὰ νοήματα και μὲ
λόγια μασσημένα. Σάννὰ μὴν ἤσουν σὺ ποῦ πρῶ-
τος συνέλαβες τὴν ιδέαν αὐτῆς τῆς κλεψιάς.
Λέγε λοιπὸν, νὰ σε πάρῃ ὁ διάβολος!

— Ψτ! Μπίλ, ψτ! εἶπεν ὁ Ἑβραῖος, ὅστις
ματαίως ἐπειράθη νὰ κατευνάσῃ τὴν ἀγανάκτη-
σιν τοῦ Σάικς· 'μποροῦν νὰ μας ἀκούσουν!

— Ἐ! και τί! ἄς μας ἀκούσουν! ὑπέλαθεν
ὁ Σάικς. Τί με μέλει.»

Ἐνόησεν ὅμως ὅτι τοῦτο πολὺ τὸν ἔμειλε,
διότι ἀμέσως ἐταπεινώσε τὴν φωνήν.

«Ἐλα, ἔλα, εἶπεν ὁ Ἑβραῖος μειλιχίως, διὰ
προφύλαξιν τὸ εἶπα και διὰ τίποτε ἄλλο. Τώρα,
ἀγαπητέ μου, ἄς ὁμιλήσωμεν δι' αὐτὸ τὸ 'σπίτι
εἰς τὸ Τσέρτσου· γιὰ πότε ἡ δουλειά, Μπίλ; Νὰ
ἰδῇς, καὶ μὲν, ἀσημικὴ, μὰ τί ἀσημικὸ! προ-
σέθηκε προστρέβων τὰς χεῖρας ἐν ᾧ οἱ ὀφθαλμοὶ
του ἐσπινθηροβόλουν, ὥστε ἐκράτει ἥδη εἰς χεῖ-
ρας ὅλα ἐκεῖνα.

— Δὲν εἶναι νὰ γίνῃ τίποτε, εἶπεν ἀπαθῶς
ὁ Σάικς.

— Τίποτε! ἐπανελάθεν ὁ Ἰουδαῖος, και ἐκλι-
νεν ἐκθαμβος πρὸς τὰ ὀπίσω.

— Μάλιστα, τίποτε, εἶπεν ὁ Σάικς. Ἡ ἂν
θέλῃς, δὲν εἶναι τόσῳ εὐκόλῳ τὰ πράγματα, ὥς
ἐλπίζαμεν.

— Τότε κακὰ και ἀνεπιτήδεια θὰ τὴν κατὰ-
πιασαν, παρετήρησεν ὁ Ἑβραῖος ὠχρῶν ὑπὸ ἀ-
γανακτήσεως. Ἀλλὰ θὰ χωρατεύῃς, Μπίλ.

— Καλλίτερον νὰ με κρεμάσουν, παρά νὰ χω-
ρατεύσω μὲ σέ, γεροσαράβαλο! Εἶναι δεκαπέντε
ἡμέραις τώρα, ποῦ ὁ Τῶμπυ Κράκιτ τριγυρίζει
τὸ 'σπίτι και δὲν 'μπόρεσε κανένα ἀπὸ τοὺς ὑ-
πηρέτας. . .

— Δὲν ἐννοεῖς βέβαια, Μπίλ, εἶπε διακόψας
αὐτὸν ἀνυπόμονος ὁ Ἑβραῖος, μειλιχίωτερον ὅ-
μως καθ' ὅσον ὁ Σάικς ἐξήπτετο αὖθις· δὲν ἐν-
νοεῖς βέβαια πῶς δὲν 'μπόρεσαν νὰ καταφέρουν
κανένα ἀπὸ τοὺς δύο ὑπηρέτας. . .

— Αὐτὸ ἴσα ἴσα ἤθελα νὰ εἰπῶ, ἀπεκρίνατο
ὁ Σάικς. Εἶναι εἴκοσι χρόνια ποῦ δουλεύουν τὴν
γρήν και πεντακόσιαις λίραις νὰ τοὺς δώσῃ κα-
νεὶς, πάλιν δὲν θὰ θελήσουν νὰκούσουν.

— Ἀλλὰ, ἀγαπητέ μου, αἱ ὑπηρέτριαι; Μή-
πως δὲν 'μπόρεσε νὰ γίνῃ τίποτε και μ' αὐταῖς;

— Τίποτε ἀπολύτως, ἀπεκρίνατο ὁ Σάικς.

— Τί; . . . οὔτε ἀπὸ τὸν τετραπέρατον ἐρ-
γολάβον Τῶμπυ Κράκιτ; εἶπε μετὰ τίνος ἀπι-
στίας ὁ Ἑβραῖος. Ἐεὐρεῖς, ἀγαπητέ, πῶς εἶναι
αἱ γυναῖκες. . .

— Μάλιστα, και ὁ ὁμορφονίδης ὁ Κράκιτ τὴν
ἐπαθε, ἀπεκρίνατο ὁ Σάικς. Τοῦ κάκου ἔβαλε
ψεύτικαις φαβορίταις και κίτρινα γελέκο, ὅλα
χαμένα!

— Ἐπρεπεν ὅμως νὰ δοκιμάσῃ και ἄλλοις·
νὰ βάλῃ ψεύτικα μoustaches και στρατιωτικὸ
πανταλόνι, εἶπεν ὁ Ἑβραῖος μετὰ τινος στιγ-
μᾶς σκέψεως.

— Καὶ αὐτὸ τὸ ἔκαμε, ὑπέλαθεν ὁ Σάικς,
ἀλλὰ χωρὶς κανὲν ἀποτέλεσμα.»

Ὁ Ἑβραῖος ἐταράχθη ἀκούσας τοῦτο, και ἀφ'
οὗ ἐπὶ τινὰ λεπτὰ τῆς ὥρας ἐσκέφθη κλίνας τὸν
πώγωνα ἐπὶ τοῦ στήθους, ἤγειρε τὴν κεφαλὴν
και εἶπεν ὅτι ἂν ἡ ἔκθεσις τοῦ Τῶμπυ Κράκιτ
ἦτο ἀκριβής, πολὺ ἐφοβεῖτο μήπως ὅλα ὅσα θὰ
ἔκαμνον ἀντεστοίχουν μὲ μίαν τρύπα εἰς τὸ
νερόν.

«Και ὅμως, προσέθηκεν ὁ γέρων, τὰς χεῖρας
ἐπὶ τῶν γονάτων ἐπιθέτων, πολὺ λυπηρὸν πράγ-
μα εἶναι νὰ χάσωμεν τόσον πλοῦτος, ποῦ μᾶς ἐ-
φάνετο πῶς τὸ ἐκρατούσαμε 'ς τὰ χέρια μας.

— Ἀλήθεια, ἀπεκρίνατο ὁ Σάικς· μὰ τί νὰ
κάμης;»

Μακρὰ σιγὴ ἐπηκολούθησε, ὁ δὲ Ἑβραῖος ἔ-
μεινε σύννοος και βεμβάζων· οἱ χαρακτῆρες τοῦ
προσώπου αὐτοῦ ἐνεῖχον ἐκφρασιν αὐτόχρημα
διαβολικὴν. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὁ Σάικς ἔ-
βλεπεν ὑπόδρα αὐτὸν, ἡ δὲ Νάνσυ, φοβουμένη
ἵσως μὴ παροργίσῃ τὸν ληστὴν ἐκεῖνον, ἵστατο
ἀκίνητος, προσηλωμένους ἔχουσα τοὺς ὀφθαλ-
μοὺς εἰς τὴν θερμάστραν, ὥς εἰ μὴδὲ λέξιν τῆς
συνομιλίας ἐκείνης ἤκουσε.

«Φέιγγιν, εἶπεν ὁ Σάικς, διακόψας ἀποτόμως
τὴν σιγὴν, μοῦ δίδετε πενήντα τάλληρα παρα-
πάνω, ἂν κάμω νὰ 'μπούμε ἀπ' ὧν;

— Ναί, εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος, ὡς ἐκ παρατετα-
μένου ὀνείρου ἀφρονδίσως ἀνακλύπων.

— Λοιπὸν σύμφωνοι; ἠρώτησεν ὁ Σάικς.

— Ναί, ναί, ἀγαπητέ μου, εἶπεν ὁ Ἑβραῖος
τείνων αὐτῷ τὴν χεῖρα, ἐν ᾧ οἱ ὀφθαλμοὶ του
ἐσπινθηροβόλουν και πάντες οἱ μῦς τοῦ προσώ-
που του προέδιδον τὴν συγκίνησιν αὐτοῦ.

— Τότε λοιπὸν, εἶπεν ὁ Σάικς μετὰ βδελυγ-
μίας ἀπορρίπτων τὴν χεῖρα τοῦ Ἑβραίου, θὰ
γίνῃ ὅπως τὸ θέλομεν. Τὴν προπερασμένη νύ-
κτα ἐσκαλώσαμε, ὁ Τῶμπυ και ἐγὼ, εἰς τὸν
τοῖχον και ἐκυττάξαμε καλὰ ταῖς πόρταις και
τὰ παραθυροφύλλα. Τὸ 'σπίτι εἶναι ἀμπαρωμένο
τὴ νύκτα 'σάν κουμπουρλοῦναι. Ἀλλ' εἶναι ἕνα
μέρος ποῦ 'μποροῦμεν νὰ παραμερίσωμεν¹ σιγὰ
και μὲ ἀσφάλεια.

1. Φυλακή.

2. Διαρρήξωμεν.

— Ποῦ εἶναι αὐτὸ τὸ μέρος, Σάικς; ἡρώτη-
σαν ὁ Ἑβραῖος μετὰ μεγίστης περιεργείας.

— Ξεύρεις ὅταν σκαρφαλώσωμε 'ς τὴν μάν-
δραν, . . . εἶπε ταπεινῇ τῇ φωνῇ ὁ Σάικς.

— Ναι, ναι, εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος προτείνων τὴν
κεφαλὴν καὶ διαστέλλον τὸς ὀφθαλμούς.

— Χμ! ὑπετονθόρυσεν ὁ Σάικς, ὑπείκων εἰς
νεῦμα τῆς νεάνιδος, ἥτις ὑπεδείκνυ αὐτῷ τὴν
ἀλλοίωσιν τῆς φυσιογνωμίας τοῦ Ἰουδαίου. Τί
σε μέλει νὰ μάθῃς ποῦ εἶναι; Δὲν ἤμπορεῖς νὰ
κάμῃς τίποτε χωρὶς ἐμέ, τὸ εἰξεύρω. Ἀλλὰ κα-
λὸν εἶναι ὅμως νὰ λαμβάνῃ κἀνείς τὰ μέτρα
του, ὅταν ἔχῃ νὰ κάμῃ με σένα.

— Ὅπως θέλετε, ἀγαπητέ μου, ὅπως θέ-
λετε, ἀπεκρίνατο ὁ Ἑβραῖος δάκνων τὰ χεῖλη.
Καὶ δὲν χρειάζεται κἀνείς ἄλλος ἐκτὸς ἀπὸ σὲ
καὶ τὸν Τώμπυ;

— Ὅχι, εἶπεν ὁ Σάικς· μόνον ἡμεῖς οἱ δύο
εἴμεθα ἀρκετοί, ὅταν ἔχωμεν καὶ ἓνα λωστὸν καὶ
ἓνα παιδί· τὸ πρῶτο τὸ ἔχομεν· τὸ παιδί νὰ
φροντίσῃς νὰ το εὕρῃς σύ.

— Ἐνα παιδί, ἀνεφώνησεν ὁ Ἑβραῖος· θὰ χρεια-
σθῇ νὰ χωθῇ εἰς τίποτε στενὸν μέρος;

— Καὶ πάλιν σοῦ λέγω, τί σε μέλει; ὑπέ-
λαβεν ὁ Σάικς. Μοῦ χρειάζεται ἓνα παιδί, καὶ
ὄχι παχύ. Θεέ μου, προσέθηκεν ἀκολούθως με-
τά τινος στιγμῆς σκέψεως· ἂν εἶχα τὸ παιδάκι
τοῦ Νήδ τοῦ καπνοδοχοκαθαριστοῦ ἢ δουλειὰ
θὰ ἦτο τελειωμένη! . . . Δὲν το ἄφινεν αὐτὸς
νὰ μεγαλώσῃ καὶ νὰ χονδρύνῃ, ἐπίτηδες, καὶ
τὸ ἐνοικίαζεν ὅταν παρυσιάζετο περίστασις.
Ἀλλὰ τὸν πατέρα τὸν ἔστειλαν ἀναυλα καὶ ἤλ-
θεν ἡ ἑταιρία τῶν ἐγκαταλειμμένων παιδιῶν,
ἐπῆρε τὸ παιδί ἀπὸ τὴν τέχνη ποῦ ἔβγαζε πα-
ράδες, καὶ το ἔβαλε νὰ μάθῃ γράμματα καὶ με-
τὸν καιρὸ θὰ το βάλῃ καὶ 'ς ἐμὴν μάστορη. Αὐτὰ
φτιάχνουν αὐτοί, ἐπεὶ πεν ὁ κύριος Σάικς, οὐ ἡ ἀ-
νάγκη αὐτὴ ἐκίνησε τὴν ἀγανάκτησιν, ποῦ
θέλουν νὰ 'μπερδεύονται εἰς ὅλα καὶ ἂν εἶχαν
πολλὰ χρήματα (ἀλλὰ δόξα σοι ὁ Θεὸς ποῦ δὲν
ἔχουν) δὲν θὰ μας ἄφιναν οὔτε ἐξ παιδιὰ τὸ
χρόνον γιὰ τῆς δουλειᾶς μας.

— Ἀλήθεια εἶναι αὐτὸ, παρετήρησεν ὁ Ἰου-
δαῖος, ὅστις ἐν ᾧ ὁ Σάικς ὠμίλει ἐφαίνετο
ἐντελὲς ἀπεροφημένος ὑπὸ τῶν ἰδίων σκέ-
ψεων, καὶ μόνον τὰς τελευταίας λέξεις ἤκουσε.
Μπίλ!

— Τί;

— Ὁ Ἰουδαῖος ἐνευσεν ὑποδεικνύων τὴν Νάνσυ,
ἥτις ἔμενεν ἀκίνητος πρὸ τῆς ἐστίας, ἐμφαίνων
οὕτως ὅτι ἔπρεπε νὰ πομακρύνῃ τὴν νεάνίδα· ἐ-
κείνος ὕψωτε τοὺς ὤμους ἀνυπομόνως, ὡς θεω-
ρῶν περιττὴν τοιαύτην προφύλαξιν, ὑπέκυψεν ὅ-
μως εἰς τὴν θέλησιν τοῦ Ἰουδαίου, καὶ παρήγ-
γειλεν εἰς τὴν Νάνσυ νὰ ὑπάγῃ νὰ τῷ φέρῃ ἓν
κανάτιον ζύθου.

1. Τὸν ἐξώρισαν.

«Δὲν θέλεις, εἶπεν ἡ Νάνσυ, διασταυροῦσα τὰς
χεῖρας καὶ ἀκίνητος μένουσα.

— Σοῦ λέγω πῶς θέλω! ἀπεκρίνατο ὁ Σάικς.

— Ἐλα τώρα! ὑπολαβούσα εἶπεν ἐκείνη ἀ-
παθῶς. Ἐξακολουθῶν, Φείγγιν. Εἰξεύρω τί θέ-
λει νὰ εἰπῇ, Μπίλ· δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ διδῇ
προσοχὴν εἰς ἐμέ.»

— Ὁ Ἰουδαῖος ἐδίσταζεν ἔτι, ὁ δὲ Σάικς παρ-
τήρει ἀμφοτέρους μετ' ἀπορίας.

— Καὶ τί το 'ντρέπεσαι τὸ κορίτσι, Φείγγιν;
ἡρώτησεν ἐπὶ τέλους· εἶναι τόσος καιρὸς τώρα
ποῦ τὴν γνωρίζεις, ὥστε πρέπει νὰ τὴν ἐμπι-
στεύσῃς, ἀλλοιῶς νὰ σε πάρουν ὅλοι οἱ διαβό-
λοι! Δὲν εἶναι γυναικα ποῦ νάνοιζῃ. Καλὰ λέ-
γω, Νάνσυ;

— Ηἰστεύω κ' ἐγὼ, ἀπεκρίνατο ἡ νεάνις, πλη-
σιάζουσα τὸ κάθισμά της εἰς τὴν τράπεζαν, ἐφ'
ἧς ἐστήριζεν ἀμφοτέρους τοὺς ἀγκῶνας.

— Ὅχι, ὄχι, ἀγαπητή μου, δὲν ἀμφισβῆλλον
καθόλου, εἶπεν ὁ Ἑβραῖος, ἀλλὰ . . .»

Καὶ ἐσιώπησεν ἐν νέον.

— Ἀλλὰ τί; ἡρώτησεν ὁ Σάικς.

— Δὲν 'ξεύρω μόνον μὴ δὲν εἶναι πάλιν εἰς τὰ
καλὰ της, 'σάν τὴν ἄλλη βραδεῖά,» ἀπεκρίνατο
ὁ Ἰουδαῖος.

— Ἡ Νάνσυ ἀνεκάγχασε καὶ κενώσασα ποτή-
ριον οἶνοπνεύματος, ἐκίνησε προκλητικῶς τὴν
κεφαλὴν, καὶ εἶπεν ἀσυναρτήτως τινὰς φράσεις·
«Τραβάτε τὸν δρόμο σας! μὴν κιοτεύετε!» καὶ
ἄλλας παραπλησίως, αἵτινες καὶ ὁλοκληρίαν
φαίνεται καθυσχύχασαν τοὺς ἀλιτηρίους ἐκείνους.
Ὁ Ἰουδαῖος ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν εὐχαριστηθεὶς
καὶ ἐκάθησε· ὁ δὲ κύριος Σάικς τὸν ἐμιμήθη.

— Τώρα, Φείγγιν, εἶπεν ἡ Νάνσυ γελῶσα, εἰπὲ
εἰς τὸν Μπίλ τί σκοποὺς ἔχεις γιὰ τὸν Ὀλιβερ.

— Ἄ, ἔξυπνη ποῦ μοῦ εἶσαι κατεργάρα,
σπίρτο μοναχό! εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος κτυπῶν αὐ-
τὴν ὥπευτικῶς εἰς τὸν τράχηλον. Ἰσα ἴσα γιὰ
τὸν Ὀλιβερ ἤθελα νὰ σὰς εἰπῶ. Ἄ, χά, χά!

— Τί νὰ τον κάμωμεν; ἡρώτησεν ὁ Σάικς.

— Εἶναι τὸ παιδί ποῦ σὰς χρειάζεται, ἀγα-
πητέ μου, ἀπεκρίνατο ὁ Ἰουδαῖος ταπεινῇ τῇ
φωνῇ, ἐπιθέτων τὸν δάκτυλον ἐπὶ τῆς ρινὸς καὶ
εἰδεχθῶς μορφάζων.

— Αὐτός; ἀνεφώνησεν ὁ Σάικς.

— Πάρε τον, Μπίλ, εἶπεν ἡ Νάνσυ. Ἄν ἡ-
μῖν εἰς τὴν θέσιν σου καθόλου δὲν θὰ ἐσκεπτό-
μην· δὲν εἶναι λύχνος τριφύτιλος· 'σάν κἀτι ἄλ-
λοι, ἀλλὰ τί πειράζει, ἀφ' οὗ μία πόρτα μο-
νάχα ἔχει νάνοιζῃ. Νὰ ἦσαι βέβαιος πῶς θὰ τα
καταφέρῃ καλὰ, Μπίλ.

— Ἀλήθεια, ὑπολαβὼν εἶπεν ὁ Φείγγιν. Εἶ-
ναι καλὰ κουρδισμένος τώρα κάμποσες ἐβδομά-
δες, καὶ εἶναι πλέον καιρὸς νὰρχίσῃ νὰ 'βγάξῃ

1. Νὰ ὀμιλῇ.
2. Δειλιᾷτε.
3. Ἰσχνύτατος.

τὸ ψωμί του. Ἐπειτα οἱ ἄλλοι εἶναι πολὺ χον-
τροί.

— Δὲν λέγω ὄχι· ἴσα ἴσα μάλιστα ἔχει τὸ
ἀνάστημα ποῦ μοῦ χρειάζεται, εἶπεν ὁ κύριος
Σάικς μετὰ τινος σκέψιν.

— Καὶ θὰ κάμῃ ὅτι ἀγαπᾷτε, φίλτατέ μου,
ὑπέλαβεν ὁ Ἰουδαῖος· δὲν θὰ 'μφορέσῃ νὰ κάμῃ
ἀλλοιῶς· φθάνει μόνον νὰ τον φοβίστετε ὀλίγον.

— Ὅσω γι' αὐτὸ, μεῖνε ἡσυχος! ἀπεκρίνατο
ὁ Σάικς· θὰ πάρῃ φόβο, ποῦ νὰ φυλάξῃ γιὰ οὐλὴν
τοῦ τῆ ζωῆ. Ἄν κάμῃ πῶς κουνιέται, ἂν πᾶν
νὰ μᾶς τὰ χαλάσῃ, δὲν θὰ τὸν ἰδῇς πλέον ζων-
τανόν, Φείγγιν, εἰξευρέ το. Μιλημένα πράγματα,
προσέθηκεν ὁ κακοῦργος πάλλων χονδρὸν μο-
χλόν, ὃν ἐξήγαγεν ὑποκάτωθεν τῆς κλίνης.

— Ὅλα τὰ ἐσυλλογίσθηκα, εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος
ζωηρῶς. Τὸν ἐπρόσεχα πολὺ, φίλοι μου· τὸν ἐξέ-
τασα κατὰ βάθος· ἂν μιὰ φορὰ γιὰ πάντα κα-
ταλάβῃ πῶς εἶναι ὅμοιός μας, ἂν πεισθῇ πῶς
ἔκαμε καὶ αὐτὸς κλεψιά, θὰ μᾶς ἀνέκηκ πλεόν
διὰ παντὸς, . . . διὰ παντός! ὦ! καλλίτερα
δὲν ἤμπορούσε νὰ ἔλθῃ τὸ πρᾶγμα!

— Ὁ γέρον ἀλιτήριος ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας
ἐπὶ τοῦ στηθους, ἐβύθισε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν
ὤμων καὶ ἐσκήρτησεν ἐκ χαρᾶς.

— Θὰ μας ἀνήκῃ! εἶπεν ὁ Σάικς. Θὰ θέλῃς νὰ
εἰπῇς πῶς θὰ σοῦ ἀνήκῃ!

— Κι' αὐτὸ γίνεται, ἀγαπητέ, εἶπεν ὁ Ἰου-
δαῖος περιχαρῆς, καὶ αὐτὸ γίνεται, ἂν θέλῃς.»

— Ὁ Σάικς συνωφρυνώθη καὶ εἶδεν ἀγρίως τὸν
ἄριστον φίλον του. «Καὶ δὲν μοῦ λές, τῷ εἶπε,
πῶς συμβαίνει τόσῳ νὰ σκοτίζεσαι δι' ἓνα πα-
λημόμαγκα, ποῦ 'μπορεῖς πενήντα 'σάν κι' αὐτὸν
ὅτι ὥρα θέλεις νὰ 'πᾶς νὰ διαλέξῃς εἰς τὸ Κόμ-
μον Γκάρτεν;

— Διότι αὐτοὶ δὲν εἶναι καλοὶ διὰ τίποτε,
ἀγαπητέ μου, ἀπεκρίνατο ὁ Ἰουδαῖος μετὰ τι-
νος ἀμνηχανίας. Δὲν ἀξίζουσι τὸν κόπον νὰ τοὺς
πάρῃ κἀνείς· ὅταν πιασθῶν 'ς τὸ δόκανο, τὰ
μοῦτρά τους μόνον τοὺς δείχνουν ποῖοι εἶναι καὶ
τοὺς χάνω ὅλους. Ἐν ᾧ ἐξ ἐναντίας ἂν μετα-
χειρισθῶ μετέχνην αὐτὸ τὸ παιδί, 'μπορεῖ νὰ
μου κάμῃ δουλειὰς καλλίτερα ἀπὸ εἰκοσιν ἄλ-
λους. Καὶ ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὸ τώρα ἂν κατάρθωνε
νὰ το κόψῃ λάσπη! μᾶς ἔχει 'ς τὸ χέρι, ὥστε
εἶναι ἀνάγκη νὰ γίνῃ 'σάν κ' ἐμᾶς. Ἀμα μία
κλεψιά μονάχα κάμῃ, περισσότερον δὲν χρειάζε-
ται διὰ νὰ τὸν ἔχω πάντα εἰς τὴν διάθεσίν μου·
καὶ αὐτὸ καὶ ἐγὼ ζητῶ. Αὐτὸ εἶναι προτιμότε-
ρον παρὰ νὰ γυρεῖωμεν νὰ τὸν ξεπαστρέψωμεν,
διότι πρῶτον μὲν ζημιωνόμεθα, καὶ ἔπειτα 'μπο-
ρεῖ καὶ νὰ μας 'νοιώσουν, καὶ καλὰ ξεμπερδεύ-
ματα!

— Καὶ πότε ἡ δουλειά; ἡρώτησεν ἡ Νάνσυ,
καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Σάικς ἐφαίνετο ὅτι ἐμελλε

1. Νὰ δραπετεύσῃ.
2. Φονεύσωμεν, εξαφανίσωμεν.

ΤΟΜΟΣ ΣΤ'—1878.

νὰ ἐκραγῇ εἰς φωνὰς καὶ βλασφημίας καὶ νὰ
ἐκφράσῃ τὴν βδελυγμίαν, ἣν ἐνεποίουν αὐτῷ τὰ
φιλόανθρωπα σχέδια τοῦ Φείγγιν.

— Ἄ, καλὰ λές, εἶπεν ὁ Ἑβραῖος. Διὰ πότε
ἡ δουλειά, Μπίλ;

— Τὴν μεθαυριανὴν νύκτα, ἀπεκρίνατο ὁ Σάικς
ἀποτόμως· διὰ τότε εἰμίναμεν σύμφωνα μετὰ τὸν
Τώμπυ, ἐκτὸς ἂν τοῦ δώσω ἄλλας ὁδηγίας.

— Καλὰ, εἶπεν ὁ Ἑβραῖος· δὲν ἔχει βέβαια
φεγγάρι;

— Ὅχι, ὑπολαβὼν εἶπεν ὁ Σάικς.

— Καὶ εἶναι ὅλα τακτοποιημένα, διὰ νὰ κου-
βαληθοῦν τὰ καλαμπαλίκια;» ἡρώτησεν ὁ Ἑ-
βραῖος.

— Ὁ Σάικς ἐνευσεν καταφατικῶς.

— Καὶ ἐσυλλογίσθης . . .

— Ὅλα, ὅλα τὰ ἔχομεν κουβεντιασμένα,
εἶπε διακόψας αὐτὸν ὁ Σάικς. Τί κάθεσαι καὶ
ὅλα θέλεις νὰ τα ξεψαχνίσῃς; Αὐριον τὸ βράδυ
νὰ ἔχῃς ἐδῶ τὸ παιδί. Θὰ το στρίψω ἀπὸ ἐδῶ
μετὰ τὰ γλυκοχαράγματα. Ὡστε βούλωσε τὸ
στόμα σου, καὶ ἐτοίμασε τὸ καμίνι σου γιὰ
τάσημικά. Αὐτὰ μονάχα ἔχεις σὺ νὰ κάμῃς.»

— Μετὰ τινος συζήτησιν, εἰς ἣν καὶ οἱ τρεῖς ἑ-
λαβον μέρος, ἀπεφασίσθη τὴν ἐπαύριον ἅμα νυ-
κτῶσι νὰ μεταβῇ ἡ Νάνσυ εἰς τοῦ Ἑβραίου
καὶ νὰ παραλάβῃ τὸν Ὀλιβερ. Ὁ Φείγγιν ἔκα-
μεν ἐντέχνως τὴν παρατήρησιν, ὅτι ἐὰν τὸ παι-
δίον ἐδείκνυν ἀποστροφὴν τῆς ἐπιχειρήσεως θὰ
προετίμα ἀντὶ παντὸς ἄλλου ν' ἀκολουθῇ τὴν
Νάνσυ, ἥτις παρενέβη ἐσχάτως ὑπὲρ αὐτοῦ. Ὁ-
ρίσθη δὲ διαρρήδην ὅτι ὁ ταλαίπωρος Ὀλιβερ
παρεδίδετο ψυχῇ τε καὶ σώματι εἰς τὸν Σάικς, καὶ
ἐπὶ πλέον ὅτι οὗτος ἐκέκτητο τὸ δικαίωμα νὰ
μεταχειρισθῇ τὸ παιδίον ὅπως ἤθελε κρίνει εὐ-
λογον, μὴ ὢν ὑπεύθυνος εἰς τὸν Ἑβραῖον διὰ πᾶν
συμβησόμενον τυχόν εἰς τὸ παιδίον δυσάρεστον,
μηδὲ διὰ πᾶσαν τιμωρίαν ἣν ἤθελε θεωρήσει
καλὸν νὰ τῷ ἐπιβάλλῃ, ἐπὶ τῷ ὅρῳ ὅμως κατὰ
τὴν ἐπιστροφὴν τὴν ἐκθεσὶν τοῦ Σάικς νὰ ἐπι-
βεβαιώσῃ καὶ ὁ θελατικώτατος κύριος Τώμπυ
Κράικιτ!

— Ἀφ' οὗ συνεφώνησαν περὶ πάντων, οἱ εὐγε-
νεῖς κύριοι ἐπεσφράγισαν τὴν εἰλικρινὴ αὐτῶν
ἐγνώσιν κενώσαντες ποτήρια οἶνοπνεύματος. Ὁ
κύριος Σάικς ἀφ' οὗ ἔπρεπε ἄλλεπάλληλα ποτή-
ρια, ἔλαβε τὸν μοχλόν, ἔπαλεν αὐτὸν μετὰ τρόπον
λίαν ἐπιφοβόν, καὶ ἐξελαργίγησεν τραγῶδων,
συνοδῶν πάντοτε τὸ ἄσμά του μετὰ ὀρμητικῶν
βλασφημιῶν. Ἐπὶ τέλους, καταληφθεὶς ὑπὸ ἐν-
θουσιασμοῦ ἀκρατήτου ὑπὲρ τοῦ ἐπαγγέλματός
του, ἠθέλησε νὰ ἐξετάσῃ τὸ περιέχον τὰ ἐργα-
λεῖά του κιβωτίδιον· ἀλλὰ προτοῦ ν' ἀνοίξῃ αὐ-
τὸ, ὅπως ἐξηγήσῃ τὸν σκοπὸν καὶ τὴν χρῆσιν
τῶν ἐν αὐτῷ ἐργαλείων καὶ ἐκθεσάσῃ τὴν κατα-

1. Νὰ μετακομισθῶσι τὰ κλοπιμαία.
2. Ὁ 'ἀναχωρήσῃ.

σκευή των, έπεσεν επί του πατώματος και έκοιμήθη παραχρήμα εις τὸ μέρος όπου έπεσε.

«Καλὴν νύκτα, Νάνσυ, εἶπεν ὁ Έβραῖος, περιτυλισσόμενος εἰς τὸν πλατὺν αὐτοῦ μανδύαν. — Καλὴν νύκτα.»

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν συννητήθησαν και ὁ Φείγγιν παρετήρησεν ἐταστικῶς τὴν νεάνίδα, ἀλλ' αὕτη οὐδόλως ἐταράχθη. Ὁ Έβραῖος διερχόμενος ἐλάκτισεν εὐήθως τὸν ἐκτάδην κείμενον μέθυσον και κατέβη ψηλαφητὴ τὴν κλίμακα.

«Ὅλο τὰ ἴδια, ὑπετονθόρυνεν ὁ Έβραῖος, ἐν ᾧ μετέβαιναν εἰς τὴν κατοικίαν του. Τὸ χειρότερο ὁποῦ ἔχουν αὐταὶ αἱ γυναῖκες, εἶναι, ὅτι ἕνα τίποτε ἤμπορεῖ νὰ τῆς φέρῃ εἰς τὸν νοῦν λησμονημένα αἰσθήματα· ἀλλὰ τὸ καλὸ πάλιν εἶναι πῶς αὐτὸ δὲν διαρκεῖ πολὺ. Χά, χά! βάνω στοίχημα ἕνα σακκὶ φλωριά πῶς κακὰ τὴν ἔχει τὸ παιδί.»

Διὰ τοιούτων εὐαρέστων σκέψεων διασκεδάζων τὸν νοῦν, ἔφθασεν ὁ κύριος Φείγγιν εἰς τὴν ζοφερὰν αὐτοῦ τρώγλην, ἔνθα ὁ Ἀπανωλαδιᾶς ἄγρυπνος ἔτι ἀνέμενε ἀνυπομόνως τὴν ἐπάνοδον τοῦ κυρίου του.

«Ὁ Ὀλιβερ ἐπλάγιασε; ἔχω νὰ του δμύλῃσω οὗτοι ἦσαν οἱ πρῶτοι λόγοι τοῦ Έβραίου, κατερχομένου τὴν κλίμακα.

— Ἐχει πλαγιαῖσει πολλὴ ὥρα τώρα, ἀπεκρίνατο ὁ Ἀπανωλαδιᾶς, ἀνοιξας μίαν θύραν. Νάτος.»

Τὸ παιδίον, ἐξηπλωμένον ἐπὶ χονδροειδοῦς στρώματος κατὰ γῆς, ἐκοιμάτο βαθύτατα. Ἡ ἀνησυχία, ἡ θλίψις, ἡ ἀνία τῆς αἰχμαλωσίας ἀπετυπώνοντο ἐπὶ τοῦ προσώπου του. Ἦτο ὠχρὸν ὡς νεκρὸς, οὐχὶ οἷος φαίνεται ἡμῖν ὁ νεκρὸς σάβανωμένος και ἐν τῷ φερέτρῳ, ἀλλ' οἷον βλέπομεν αὐτὸν καθ' ἃν στιγμὴν ἡ ζωὴ σβέννυται· ὅταν ψυχὴ νεκρὰ και ἄγνη ἀφίπταται εἰς οὐρανούς, προτοῦ προφθάσῃ νὰ πνεύσῃ ἐπὶ τῆς κόψεως, ἣν ἐκείνη ἐξωογόνει και ἐξήγνιζε, ὁ φθοροποιὸς ἀὴρ τοῦ κόσμου τούτου.

«Ὁχι τώρα, εἶπεν ὁ Έβραῖος, ἀπελθὼν ἀθόρυβως. Ἀῦριον, αῦριον.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'

Ὁ Ὀλιβερ παραδίδεται εἰς χεῖρας τοῦ κυρίου Σάικς.

Ἐξυπνήσας τὴν πρωῒαν ὁ Ὀλιβερ μεγάλως ἐξεπλάγη ἰδὼν παρὰ τὴν κλίνην του, ἀντὶ τῶν παλαιῶν και τετριμμένων ὑποδημάτων του, ζεύγος νέων, μὲ ὠραῖα στερεὰ πέλματα. Κατ' ἀρχὰς ἐχάρη πολὺ, ὑπολαβὼν τὸ πρᾶγμα ὡς προμήνυμα τῆς ἀπελευθερώσεώς του· ἀλλ' ἡ ἐλπίς αὕτη διεσκεδάσθη μετὰ μικρόν. Κατὰ τὴν ὥραν τοῦ προγεύματος εὐρέθη μόνος μετὰ τοῦ Ἰουδαίου, οὗτος δὲ τῷ εἶπε μετὰ τόνου φωνῆς και ἐκφράσεως ἅτινα ἐπηύξησαν τοὺς φόβους του, ὅτι τὴν αὐτὴν ἐσπέραν θὰ ἔλθουν νὰ τον πάρουν εἰς τὸ σπῆτι τοῦ Μπίλ Σάικς.

«Πρέπει νὰ... μένω ἐκεῖ, σέρ; ἠρώτησεν ὁ Ὀλιβερ μετ' ἀγωνίας.

— Ὁχι, ὅχι, φίλε μου, ὅχι διὰ νὰ μείνης, ἀπεκρίνατο ὁ Ἰουδαῖος. Δὲν θέλομεν νὰ σε χᾶσωμεν· μὴ φοβᾶσαι, Ὀλιβερ, θὰ μας ἔλθῃς ὀπίσω. Χά, χά! δὲν εἴμεθα δὲ τόσῳ σκληροὶ νὰ σε διώξωμεν, φίλε μου· ὅχι, νὰ σε χαρῶ!»

Ὁ γέρον, ἐμπαίζων οὕτω τὸν Ὀλιβερ, ἦν ἐσκυμμένος πρὸ τοῦ πυρὸς καταγινόμενος νὰ περιφρῶν φέταν ἄρτου. Ἐγέλασε δὲ, θέλων νὰ δείξῃ ὅτι κάλλιστα κατενόει τὰς διαθέσεις τοῦ παιδίου, ἐπιθυμοῦντος νὰ δραπέτεύσῃ εἰς πρῶτην εὐκαιρίαν.

«Ὑποθέτω, ἐξηκολούθησε λέγων, ἀτενίζων συγχρόνως αὐτὸν ἀσκαρδαμυκτὶ, ὑποθέτω πῶς θὰ ἤθελεις νὰ μάθῃς διατὶ πηγαίνεις εἰς τοῦ Μπίλ, ἔ;»

Ὁ Ὀλιβερ ἠρυθρίασεν ἀκουσίως ἰδὼν ὅτι ὁ ἀλιτήριος γέρον εἰσέδυσεν εἰς τὴν διάνοιάν του, ἀπεκρίνατο ὅμως ἄνευ ἐνδοιασμοῦ·

«Ἀλήθεια, ἤθελα νὰ μάθω.

— Καὶ σὰν τί τάχα νὰ ὑποθέτῃς πῶς θὰ ἦναι; ἠρώτησεν ὁ Ἰουδαῖος.

— Δὲν εἰζεύρω, σέρ, ἀπεκρίνατο ὁ Ὀλιβερ.

— Μπᾶ; εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος στραφεὶς μετὰ δυσαρρεσσίας διότι παρ' ἐλπίδα οὐδὲν, οὐδὲ ἀπλὴν περιέργειαν ἠδυνήθη νὰ διίδῃ ἐν τῇ φυσιογνωμίᾳ τοῦ παιδός. Τότε περίμενε νὰ ἔλθῃ ὁ Σάικς και νὰ σου τὸ εἰπῇ.»

Τὸ ἀληθὲς ὅμως ἦτο, ὅτι ὁ Ὀλιβερ κατετρίχετο ὑπὸ ἀνησυχίας, και τοσούτῳ ἐτάραττον αὐτὸν τὸ ἐταστικὸν βλέμμα τοῦ Φείγγιν και οἱ ἴδιοι στοχασμοί, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ εἰπῇ πλεονα κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν. Βραδύτερον οὐδεμία παρουσιάσθη εὐκαιρία· ὁ Ἰουδαῖος διέμεινε σιωπηλὸς και σκυθρωπὸς μέχρι τῆς ἐσπέρας, ὅτε δὲ ἐνύκτωσεν ἡτοιμάσθη νὰ ἐξέλθῃ.

«Ἦμπορεῖς νὰ μάθῃς τὸ κερί, εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος καταθέτων ἐν κηρίον ἐπὶ τῆς τραπέζης. Νὰ κ' ἕνα βιβλίον διὰ νὰ περάσῃς τὴν ὥραν σου ὡς νὰ ἔλθουν νὰ σε πάρουν. Καλὴν νύκτα.

— Καλὴν νύκτα, σέρ,» εἶπεν ὁ Ὀλιβερ συγσταλμένος.

Ὁ Ἰουδαῖος ἐβάδισε πρὸς τὴν θύραν, βλέπων ὑπόδρα τὸ παιδίον. Εἶτα ἔστη ἀποτόμως και προσεκάλεσεν αὐτὸ ὀνομαστί.

Ὁ Ὀλιβερ ἤγειρε τὴν κεφαλὴν· ὁ Ἰουδαῖος, δείξας αὐτῷ τὸ κηρίον, τῷ ἐνευσε νὰ το ἀνάψῃ. Ὁ Ὀλιβερ ὑπήκουσε, και ὅτε ἀπένθηκε τὸ φῶς ἐπὶ τῆς τραπέζης εἶδε τὸν Έβραῖον σύνοφρον μετὰ προσοχῆς παρατηροῦντα αὐτὸν ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ δωματίου.

«Τῆράξτε καλὰ, Ὀλιβερ, πρόσσεχε! εἶπεν ὁ γέρον, και συνώδευσε τοὺς λόγους του διὰ χειρονομίας ἐκφραστικωτάτης. Εἶναι φοβερὸς ἄνθρωπος, και ἂν ἀνάψουν τὰ αἵματά του, δὲν χαμπαρίζει κανένα. Ὁ τι και νὰ συμβῇ νὰ μὴ

ῥγάλης τσιμουτιὰ, και νὰ κάμνης ὅ τι σοῦ λέγουν. Συλλογίσου καλὰ αὐτὰ ὁποῦ σοῦ λέγω!»

Τὰς τελευταίας λέξεις ἐτόνισεν ἰδιαίτερος· φρικαλέον μειδίσμα διέστειλε τὰ χεῖλη του και ἐξῆλθε.

Ὁ Ὀλιβερ, ἀπομείνας μόνος, ἔκλινε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν χειρῶν και μετ' ἀγωνίας ἀνεπόλει ὅσα ἤκουσε· δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ εἰς τί ἀπέβλεπεν ἡ σύστασις τοῦ Ἰουδαίου. Ἐὰν εἶχον διανοηθῇ ὀλέθρια κατ' αὐτοῦ, δὲν ἠδύνατο ἐπίσης νὰ ἐκτελέσωσι τοὺς σκοπούς των εἰς τοῦ Φείγγιν, και πρὸς τί νὰ τον φέρωσιν εἰς τοῦ Σάικς; Συνεπέρανε ἐπὶ τέλους ὅτι ἐξελέξαντο αὐτὸν ὡς ὑπηρέτην τοῦ Σάικς, μέχρις οὗ οὗτος εὖρη παιδίον καταλληλότερον· εἶχε τόσα ὑποφέρει παρὰ τῷ Ἰουδαίῳ, ὥστε οὐδαμῶς ἐλυπεῖτο διὰ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ κυρίου. Ἐμεινεν ἐπὶ τινα λεπτὰ σύννοος, εἶτα στένων ἤνοιξε τὸ ὑπὸ τοῦ Φείγγιν δοθὲν αὐτῷ βιβλίον και ἤρχισε νὰ το ἀναγινώσκῃ.

Κατ' ἀρχὰς ἐφυλλολόγει αὐτὸ ἀσκόπως, ἀλλὰ μετὰ μικρόν χωρίον τι ἐφείλκυσε τὴν περιέργειάν του, και μετὰ μεγίστης προσοχῆς τὸ ἀνέγνω. Τὸ χωρίον διελάμβανε περὶ τοῦ βίου και τῆς δίκης ὀνομαστώων κακούργων· αἱ σελίδες αὐτοῦ, ῥυπαραὶ και ἐσχισμέναι, ἐμαρτύρουν ὅτι ἀπλήστως ἀνεγινώσκετο. Ὁ Ὀλιβερ ἀνέγνω ἀρηγῆσεις περὶ κακούργημάτων ἐμποιοῦντων φρίκην, περὶ φόνων γενομένων λάθρα εἰς ἀποκέντρους ὁδοὺς, περὶ πτωμάτων ῥιφέντων ἐντὸς τάφρων ἢ φρεάτων, ἅτινα και τοὶ βαθύτατα δὲν τ' ἀπέκρυψαν ἐσχαί, διότι μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων ἐτῶν τὰ πτώματα ἀνευρέθησαν και ἰδόντες αὐτὰ οἱ δολοφόνοι τὰ ἔχασαν, ὡμολόγησαν τὸ ἔγκλημα και ἱκετευτικῶς ἐζήτησαν νὰ τους ἀπαγγονίσωσι διὰ νὰ τελειώσουν αἱ βάσανοί των. Ἀλλὰχού διελάμβανε περὶ ἀνθρώπων συνοικειωθέντων βαθμηδὸν πρὸς τὴν ιδέαν τοῦ ἐγκλήματος, και οἵτινες διέπραξαν φρενὰ και ἀποτρόπαια. Αἱ εἰδεχθεῖς ἐκείναι εἰκόνες τοσοῦτον ἀληθεῖς ἐφαίνοντο, ὥστε ὁ Ὀλιβερ ἐνόμιζεν ὅτι ἔβλεπεν αἵματα εἰς τὰς σελίδας τοῦ βιβλίου και ἐφαντάζετο ὅτι ἤκουε τοὺς στεναγμούς και τοὺς ὀλοφυρμούς τῶν θυμάτων.

Τοιοῦτος τρόμος κατέλαβε τὸ παιδίον, ὥστε κλείσαν τὸ βιβλίον ἔρριψεν αὐτὸ μακρὰν· ἔπεσεν εἰς τὰ γόνατα και ἐδεήθη ἐνθέρμως νὰ φυλάττῃ αὐτὸν ὁ Θεὸς ἀγνὸν τοιούτων πράξεων, και νὰ τον θανατώσῃ μᾶλλον παρὰ νὰ τον ἀφίσῃ νὰ γίνῃ κακούργος. Βαθμηδὸν κατεπραῦνθη και διὰ φωνῆς ὑποτρεμούσης ἐπεκλήθη τὴν Θεὸν ἀντίληψιν εἰς τοὺς ἐπαπειλοῦντας αὐτὸν κινδύνους και ἐδεήθη νὰ εὐσπλαγχνισθῇ ὁ Θεὸς αὐτὸν, πτωχὸν παιδίον, μηδέποτε γνωρίσαν τί ἐστὶ στοργὴ γονέων ἢ παραμυθία φίλου.

Τελειώσας τὴν προσευχὴν του ἔμεινεν ἀκόμῃ γονατιστὸς, ὅταν ἐλαφρὸς κρότος τὸν ἐτρόμαξε.

«Τί εἶναι; ἀνεκραύγασεν ἐγερθεὶς, και διέκρινέ τινα ὄρθιον πλησίον τῆς θύρας, τί εἶναι; — Ἐγὼ εἶμαι, ἐγὼ μονάχη,» ἀπεκρίνατο διὰ φωνῆς ὁ εἰσελθὼν.

Ὁ Ὀλιβερ ἀνύψωσεν ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ τὸ κηρίον και εἶδε πρὸς τὸ μέρος τῆς θύρας· ἦτο δὲ ἡ Νάνσυ.

«Καταίβασε τὸ κερί, εἶπεν ἡ νεᾶνις ἀποσπρέφουσα τὴν κεφαλὴν· μοῦ πειράζει τὰ μάτια.»

Ὁ Ὀλιβερ εἶδεν ὅτι ἦτο ὠχροτάτη και μετὰ συμπαθείας τὴν ἠρώτησε μήπως ἦτο ἀσθενής. Ἐκείνη ὅμως κατέπεσεν ἐπὶ τινος καθίσματος στρέφουσα αὐτῷ τὰ νῶτα και ἔδρανε τὰς χεῖρας, ἀλλὰ δὲν τῷ ἀπεκρίθη.

«Ὁ Θεὸς νὰ με συγχωρήσῃ! εἶπε μετὰ μικρόν· δὲν πταίω ἐγὼ εἰς αὐτὸ... δὲν το εἶχα συλλογισθῇ.

— Ἐπαθες τίποτε; ἠρώτησεν ὁ Ὀλιβερ· ἤμπορῶ νὰ σου χρησιμεύσω εἰς τίποτε; ἂν ἤμπορῶ, εἰπέ μου και μετὰ χαρᾶς, μετὰ μεγάλης χαρᾶς θὰ κάμω ὅ τι μοῦ εἰπῇς.»

Ἐκινήθη ἀγωνιώσας ἐπὶ τοῦ καθίσματος, και ἔφερε τὰς χεῖρας εἰς τὸν λαιμὸν ὡς πνιγομένη και μὴ δυναμένη νὰ αναπνεύσῃ.

«Νάνσυ! ἀνεφώνησεν ὁ Ὀλιβερ ἀνήσυχος λίαν, τί ἔχεις;»

Ἡ νεᾶνις ἐκτύπησε τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν γονάτων και τὸ δάπεδον διὰ τῶν ποδῶν, ἔπειτα ἔστη και ῥιγῶσα περιετυλίχθη διὰ τοῦ σαλίου τῆς.

Ὁ Ὀλιβερ ὑπεδαύλισε τὸ πῦρ, ἐκείνη δ' ἐπλησίασε τὸ καθισμὰ τῆς εἰς τὴν ἐστίαν, και ἔμεινεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἄφωνος· εἶτα, ἀνεγείρασα τὴν κεφαλὴν, παρετήρησε περὶ αὐτῆς.

«Δὲν εἰζεύρω τί με πιάνει καμμιὰ φορὰ, εἶπε προσπαθοῦσα νὰ φανῇ γαλήνιος και διορθοῦσα τὴν ἐνδυμασίαν τῆς· εἶναι, μοῦ φαίνεται, ἐξ αἰτίας τοῦ δωματίου, ὁποῦ εἶναι ἀκάθαρτον και ὑγρὸν. Τώρα, Νόλλυ, εἶσαι ἔτοιμος νὰ ἔλθῃς μαζί μου;

— Σεῖς λοιπὸν θὰ με πάρετε; ἠρώτησεν ὁ Ὀλιβερ.

— Ναι, ἀπεκρίνατο ἐκείνη· ἔρχομαι ἀπὸ μέρος τοῦ Μπίλ· πρέπει νὰ ἔλθῃς μ' ἐμένα.

— Μὰ διὰ ποῖον σκοπὸν; ἠρώτησεν ὁ Ὀλιβερ ἐπισθοχωρῶν.

— Διὰ ποῖον σκοπὸν; ἐπανέλαβεν ἡ νεᾶνις παρατηροῦσα τὸ παιδίον! ἀλλ' ἀντιρῆσας τὸ βλέμμα τοῦ Ὀλιβερ ἐταπεινώσε τοὺς ὀφθαλμούς. «Ὁ! δὲν εἶναι γιὰ κανόν!

— Δὲν το πιστεύω, εἶπεν ὁ Ὀλιβερ, ὅστις τὴν παρετῆρει μετὰ προσοχῆς.

— Ὅπως ἀγαπᾷς, εἶπεν ἡ νεᾶνις σαρδόνιον γελῶσα· ὅχι γιὰ καλὸ τότε.»

Ὁ Ὀλιβερ κατενόησεν ὅτι ἐξήσκει δυνάμιν τινα ἐπὶ τῆς εὐαίσθησας τῆς Νάνσυ, και πρὸς

1. Ὑποκριτικὸν τοῦ Ὀλιβερ.

στιγμὴν ἐσκέρθη νὰ ἐπικληθῇ τὸ ἔλεος αὐτῆς· ἀλλ' ἀνελογίσθη ἀμέσως ὅτι μόλις ἐνδεκάτη ἦτο ἡ ὥρα, ὅτι θὰ ἦσαν ἀκόμη διαβάται εἰς τὰς ὁδοὺς, καὶ θὰ προσήρχοντο ἴσως εἰς βοήθειάν του, ἂν ἐφώναζε. Ταῦτα διαλογιζόμενος προσχώρησεν εἰς τὴν θύραν καὶ εἶπε ταχέως ὅτι ἦτο ἔτοιμος διὰ νὰ χωρήσῃ.

Οὕτε αἱ σκέψεις, οὕτε τὸ σχέδιον τοῦ παιδίου διέλαθον τὴν Νάνσυ. Ἐν ᾧ ὠμίλει, τὸν παρετήρει αὐτὴ μετὰ προσοχῆς καὶ τὸν ἐκύτταξε μὲ τρόπον ἐμφαίνοντα ὅτι κατενόησε τοὺς ἐνδομύχους αὐτοῦ διαλογισμούς.

«Σιωπῇ! εἶπε κλίνουσα πρὸς τὸν Ὀλιβερ καὶ δεικνύσα αὐτῷ τὴν θύραν, ἐν ᾧ μετὰ προφυλάξεως παρετήρει συγχρόνως περὶ αὐτὴν. Δὲν ἤμπορεῖς νὰ φύγῃς. Ἐκαμὰ διὰ σένα ὅτι ἤμπορεῖς, ἀλλὰ δὲν εἶναι κἀνεῖς τρόπος. Εἶσαι περιτριγυρισμένος ἀπὸ ὕλαις ταῖς μεριαῖς, καὶ σὲ προσέχουν καλὰ. Ἰσως κάμμινά ἄλλη φορὰ κα-τορθώσῃς νὰ ξεφύγῃς, ἀλλὰ τώρα ὄχι.»

Ἐκπλαγείς ἐκ τῆς ζωηρότητος μεθ' ἧς εἶπε ταῦτα ἡ νέα, ὁ Ὀλιβερ τὴν ἐκύτταξεν ἔκθαμβος. Προφανῶς ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν, διότι ἦτο ὠχρὰ καὶ τεταραγμένη καὶ ἔτρεμεν ὅλη.

«Σ' ἐγλύτωσα μιὰ φορὰ, ὁποῦ ἤθελαν νὰ σε κακομεταχειρισθοῦν, καὶ θὰ σὲ γλυτώσω καὶ πάλιν· δι' αὐτὸ εἶμαι ἐδῶ· διότι ἂν ἤρχοντο ἄλλοι νὰ σε πάρουν θὰ ἐφέροντο ἄσχημα πρὸς ἐσέ. Τοὺς ὑπεσχέθηκα πῶς θὰ φερθῇς φρόνιμα καὶ ἡσυχᾶ· ἂν κἀμὴς ἀλλοιῶς, τὸν ἐαυτόν σου θὰ βλάψῃς καὶ ἐμένα ἀκόμη· ἴσως μάλιστα γίνῃς αἰτία νὰ με σκοτώσουν. Νὰ, τήραξε, αὐτὰ ὑπέφερα διὰ σέ, καὶ ὁ Θεὸς ποῦ μᾶς βλέπει εἰξεύρει ἂν σου λέγω ψεύματα.»

Ταῦτοχρόνως ἔδειξε πολλοὺς μώλωπας εἰς τὸν λαιμὸν καὶ τὰς χεῖρας αὐτῆς.

Ἐξηκολούθησε δὲ λέγουσα ταχέως·

«Συλλογίσου αὐτὰ, καὶ μὴ ζητῇς αὐτὴν τὴν στιγμὴν νὰ με κἀμὴς νὰ πάθω χειρότερα πρὸς χάριν σου. Κ' ἐγὼ πολὺ ἐπιθυμοῦσα νὰ σε βοηθῶ, ἀλλὰ δὲν ἤμπορῶ νὰ κἀμω τίποτε τώρα. Δὲν ἔχουν σκοπὸν νὰ σου κἀμουν κακὸν, καὶ δὲν θὰ ἦναι ἰδικόν σου τὸ φταίξιμον ἂν κἀμὴς ὅτι σε διατάξουν. Σιώπαίνε! κάθε λέξις ὁποῦ ἔγανει μού κἀνει κακόν. Δός μου τὸ χέρι σου. Ῥήγορα! Ῥήγορα!»

Ἡρπασε τὴν χεῖρα, ἣν ὁ Ὀλιβερ μηχανικῶς ἔτεινεν αὐτῇ, ἔσβεσε τὸ φῶς καὶ ἔσυρε τὸ παιδίον εἰς τὴν κλίνη. Ἡ θύρα ἠνοιχθὴ πᾶραυτὰ ὑπὸ τινος κεκρυμμένου ἐν τῷ σκότει, ὅστις ἀμέσως ἐπανεκλείσεν αὐτὴν ἅμα ἐξῆλθον. Ἐν τῇ ὁδῷ τοὺς ἀνέμενε μία ἁμαξα· ἡ Νάνσυ εἰσῆγαγε ταχέως εἰς ταύτην τὸν Ὀλιβερ, ἐκάθησε πλησίον του καὶ κατεβίβασε τὰς θυρίδας. Ὁ ἁμαξηλάτης δὲν ἠρώτησε ποῦ θὰ ὑπάγωσι, ἀλλ' ἐντὸς ἐνὸς δευτερολέπτου ὁ ἵππος ἐξεκίνησε μετὰ μεγάλης ταχύτητος.

Ἡ Νάνσυ ἐξηκολούθει νὰ σφίγγῃ τὴν χεῖρα τοῦ Ὀλιβερ καὶ ἐπανελάμβανεν αὐτῷ ταπεινῇ τῇ φωνῇ τὰς αὐτὰς νοουθεσίας. Πάντα δὲ ταῦτα συνέβησαν ἀστραπηδόν, καὶ οὐδὲ νὰ συλλογισθῇ περὶ τῆς θέσεως αὐτοῦ ἔλαβε καιρὸν ὅτε ἡ ἁμαξα ἔστη πρὸ τῆς θύρας τῆς οἰκίας, εἰς ἣν τὴν παρελθοῦσαν νύκτα μετέβη ὁ Ἰουδαῖος.

Ὁ Ὀλιβερ ἔρριψε βλέμμα ταχὺ εἰς τὴν ἔρημον ὁδὸν καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ φωνάξῃ ἐπικαλούμενος βοήθειαν. Ἀλλ' ἡ νεανὺς τῷ ὠμίλησεν εἰς τὸ οὖς καὶ ἰκέτευσεν αὐτὸν νὰ μὴ τὴν ἐκθέσῃ εἰς κίνδυνον, ὥστε δὲν ἔλαβε τὸ θάρρος νὰ κραυγάζῃ, ἀλλ' ἔμεινεν ἀμφοιρέπων. Ἡ εὐκαιρία ὅμως παρήλθε, διότι εἰσῆγαγον πλέον αὐτὸν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ἡ θύρα ἐκλείσθη.

«Ἀπὸ ἐδῶ! εἶπεν ἡ Νάνσυ, ἀφίνουσα τὴν χεῖρα τοῦ Ὀλιβερ. Μπὶλ!

— Ἀμέσως! ἀπεκρίνατο ὁ Σάικς, προκύψας εἰς τὴν κορυφὴν τῆς κλίνης μετ' ἐν κηρίον εἰς τὴν χεῖρα. ὦ! ὅλα ἔπηγαίνον καλὰ. Ἀναβῆτε!»

Οἱ λόγοι οὗτοι λεγόμενοι παρ' ἀνθρώπου οἷος ὁ κύριος Σάικς κατεδείκνυνον ὑπερβολικὴν εὐχαρίστησιν αὐτοῦ, καὶ ἰσοδυνάμουν πρὸς φιλικὴν τάτην δεξιῶσιν. Ἡ Νάνσυ ἐφάνη συγκινηθεῖσα ἐκ τούτου καὶ τὸν ἐχαιρέτισε προσηκῶς.

«Ἐστειλα τὸν σκύλο μετ' ἐν τῷ, εἶπεν ὁ Σάικς φωτίζων αὐτοῦς, διότι θὰ μᾶς ἦτον μπελᾶς.

— Καλὰ ἔκαμες, παρετήρησεν ἡ Νάνσυ.

— Ἐ, ἔφερες λοιπὸν τὸ κατσίκι; ἠρώτησεν ὁ Σάικς κλείων τὴν θύραν, ὅταν εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιον.

— Νὰ τος, ἀπεκρίνατο ἡ Νάνσυ.

— ἦσαν ἡσυχος ἔς τὸν δρόμο;

— Ὅσον ἀνάγκη.

— Καλὸν ἦτον νὰ τὸ ξέρωμεν αὐτὸ, εἶπεν ὁ Σάικς βλέπων ἀγρίως τὸν Ὀλιβερ. Τόσῳ καλλίτερον διὰ τὴν κόκκα του, διότι ἀλλοιῶς θὰ ἐλογαριάζομεθα. Ἐλα ἐδῶ, ξόανο, καὶ ἄκουσε καλὰ. Καλλίτερα εἶναι νὰ σ' τὰ εἰπῶ μιὰ γιὰ πάντα.»

Ἐν ᾧ ἔλεγε ταῦτα πρὸς τὸν νέον προστατευόμενον του, ὁ κύριος Σάικς ἤρπασε τὸ κασκέττον αὐτοῦ καὶ τὸ ἔρριπεν εἰς μίαν γωνίαν ἀκολουθῶν λαβὼν τὸν Ὀλιβερ ἀπὸ τῶν ὤμων ἐκάθησε πλησίον τῆς τραπέζης, καὶ ἐκράτησε τὸ παιδίον ὄρθιον ἀπέναντί του.

«Ἐν πρώτοις, γνωρίζεις αὐτό;» ἠρώτησεν ὁ Σάικς λαβὼν ἐκ τῆς τραπέζης ἐν μικρὸν πιστόλιον.

Ὁ Ὀλιβερ ἀπήντησε καταφατικῶς.

«Τήραξε λοιπὸν καλὰ! ἐξηκολούθησε λέγων ὁ Σάικς. Ἐδῶ εἶναι καὶ μπαροῦτι, νὰ καὶ μία μπάλα, καὶ ἓνα κουρέλι γιὰ τὸ γέμισμα.»

Ὁ Ὀλιβερ ἐτραύλισεν ὅτι εἰξευρε τὴν χρῆσιν 1. Κεφαλή.

τῶν διαφόρων ἐκείνων ἀντικειμένων, ὁ δὲ κύριος Σάικς ἐγέμισε τὸ πιστόλιον μετὰ μεγάλης προσοχῆς.

«Τώρα εἶναι γεμάτο, εἶπεν ὅταν ἐτελείωσε.

— Ναι, σὲρ, τὸ βλέπω, εἶπεν ὁ Ὀλιβερ τρέμων ὅλος.

— Τὸ λοιπὸν! εἶπεν ὁ κακοῦργος ἐκείνος σφίγγων τὸν γρόνον τοῦ Ὀλιβερ καὶ πλησιάζων τὸ στόμιον τοῦ πιστολίου τοσοῦτον εἰς τὸν κρόταφον τοῦ παιδίου, ὥστε δὲν ἠδυνήθη νὰ κατασελῇ τοῦτο ἀκουσίαν κραυγὴν, ὅταν ἐβγοῦμεν ἔξω, ἂν ἔβγαλῃς ἡμιλίαν ἀπὸ τὸ στόμα σου, πρὶν σοῦ εἰπῶ ἐγὼ, σοῦ καθίζω μίαν μπάλα ἔς τὸ κουφάρι, χωρὶς πολλὰ κυριελέησον. Ὡστε λάβε τὰ μέτρα σου, καὶ ἂν σου καταβῇ ἡ ὀρεξὶς νὰ ἡμιλήσῃς χωρὶς τὴν ἄδειάν μου, δὲν τῷχω διὰ τίποτε νὰ σε ξεμπερδέσω.»

Καὶ ὅπως προσέθετο ἴσως μεῖζονα βαρύτητα εἰς τοὺς λόγους του, ὁ κύριος ἐξέπεμψε φρικώδη βλασφημίαν, μεθ' ἧς ἐξηκολούθησε·

«Καθὼς εἰξεύρω καλὰ, ἂν σε στείλω με τοὺς πολλοὺς, κἀνεις δὲν θὰ σκοτισθῇ νὰ ῥωτήσῃ γιὰ σένα. Ὡστε δὲν εἶχα καὶ ἀνάγκη νὰ σπάξω τὸ κεφάλι μου διὰ νὰ σου κἀνω ὅλας αὐτὰς τὰς ἐξηγήσεις, ἂν δὲν ἤθελα τὸ καλὸ σου. Ἐκατάλαβες;

— Αὐτὸ μὲ λίγα λόγια θὰ εἰπῇ, ὑπολαβούσα εἶπεν ἡ Νάνσυ, τονίζουσα ἐκάστην λέξιν ὅπως διεγείρη τὴν προσοχὴν τοῦ Ὀλιβερ, θὰ εἰπῇ πῶς ἂν πάῃ νὰ σου χαλάσῃ τὴν δουλειὰ ποῦ ἔχεις ἔς τὸ νοῦ σου νὰ κἀμῃς, θὰ τοῦ τιμῇς τὰ μυαλά ἔς τὸν ἀέρα γιὰ νὰ τοῦ κόψῃς τὴν ὄρεξι, καὶ ὅτι κινδυνεύεις νὰ πᾶς ἔς τὴν κρεμάλα ἂν κἀμῃς αὐτὸ, ὅπως πάλι κάθε στιγμὴν κινδυνεύεις τὴν ζωὴν σου διὰ νὰ κἀμῃς τὴν τέχνην σου.

— Πολὺ σωστά! εἶπεν ὁ κύριος Σάικς ἐπιδοκιμάζων τοὺς λόγους τῆς Νάνσυ. Ἡ γυναῖκες εἰξεύρουν πάντοτε νὰ σου ἐξηγοῦν τὰ πράγματα μὲ λίγα λόγια, ἐκτὸς μόνον ὅταν φουσκώνουν τὰ μυαλά τους, διότι τότε εἶναι ποῦ δὲν τελειώνουν ποτέ. Τώρα λοιπὸν ποῦ ἡμῖς καὶ αὐτοὶ εἰς τὸ νόημα νὰ τσιμπήσωμεν κατὶ τι, καὶ νὰ το πάρωμεν κομμάτι δίπλα πρὸ τοῦ νὰ φύγωμεν.»

Ἀμέσως ἡ Νάνσυ ἔστρωσε τὸ τραπέζον ἀνδρῶν καὶ ἐξελοῦσα ἐπανῆλθε μετὰ μικρὸν κομίζουσα ἐν κανάτιον ζύθου καὶ ἐν πινάκιον φαγητοῦ ἐκ κεφαλῶν προβείων, ὅπερ παρέσχεν ἀφορμὴν ἀστεϊσμῶν εἰς τὸν κύριον Σάικς. Ὁ ἔντιμος οὗτος ἀνὴρ, ἕνεκα ἴσως τῶν προσδοκωμένων ἐκ τῆς μελλούσης ἐπιχειρήσεως κερδῶν, ἦτο εὐθυμώτατος καὶ φαιδρότατος. Οὕτω παραδείγματος χάριν ἐθεώρησεν ἀστείον νὰ ῥοφήσῃ ἀπνευστὶ ὅλον τὸν ζύθον καὶ δὲν ἐβλασφήμησε περισσώτερον ἀπὸ ἑκατὸν φορὰς καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ δείπνου.

Ὅταν ἐτελείωσε τὸ φαγητὸν (ἐννοεῖται δ' οὐ κοθεν ὅτι ὁ Ὀλιβερ δὲν εἶχε πολλὴν ὄρεξι), ὁ κύριος Σάικς ἔπει δύο ποτήρια οἶνονεῦματος καὶ ἔπρσεν εἰς τὴν κλίνην του, διατάξας τὴν Νάνσυ νὰ τον ἐξυπνήσῃ εἰς τὰς πέντε ἀκριβῶς, καὶ μυρίας ἐξεμῶν βλασφημίας ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ἐνδεχόμενον νὰ μὴ συμμορφωθῇ κατὰ γράμμα τῇ διαταγῇ του. Εἶπε καὶ εἰς τὸν Ὀλιβερ νὰ ἐξαπλωθῇ ἐνδεδυμένος ἐπὶ τινος στρώματος κατὰ γῆς. Ἡ νεανὺς ὑπεδάυλισε τὸ πῦρ καὶ ἐκάθησε πρὸ τῆς θερμάστρας περιμένουσα τὴν δρισθεῖσαν ὥραν διὰ νὰ τοὺς ἐξυπνήσῃ.

Ὁ Ὀλιβερ ἔμεινεν ἐπὶ πολὺ χωρὶς νὰ κοιμηθῇ· ἐσκέπτετο ὅτι ἴσως ἡ Νάνσυ ἐζήτει τὴν εὐκαιρίαν νὰ τὴν ἀνακοινώσῃ ταπεινῇ τῇ φωνῇ νέας ὁδηγίας· ἀλλ' ἐκείνη ἔμεινεν ἀκίνητος πρὸ τῆς ἐστίας. Ἐξηνητημένον δὲ ἐκ τοῦ κόπου καὶ τῶν ἀνησυχιῶν, τὸ παιδίον ἐκοιμήθη ἐπὶ τέλους βαθυτάτα.

Ὅταν ἐξυπνήσῃ, ἡ τεῖδόκη ἦτο ἐπὶ τῆς τραπέζης, ὁ δὲ Σάικς ἠσυχολεῖτο νὰ τακτοποιήσῃ πολλὰ πράγματα εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ μεγάλου μανδύου του, ὅστις ἔκειτο ἐπὶ τινος ἑδρας, ἐν ᾧ ἡ Νάνσυ ἔτρεχε τῆδε κἀκείσε προπαρασκευάζουσα τὸ πρόγευμα. Δὲν εἶχε φωτίσει ἀκόμη τὸ κηρίον ἔκασιν ἔτι, τὰ πάντα δ' ἦσαν ἔξω ζοφερά· βροχὴ ῥαγδαία ἐμάστιζεν τὰς ὑέλους τῶν παρθύρων, ὁ δ' οὐρανὸς ἐφαίνετο μαῦρος καὶ συννεφώδης.

«Ἐλα, ἔλα! ὑπεντονόησεν ὁ Σάικς, ἐν ᾧ ὁ Ὀλιβερ ἠγείρετο· κάμε ῥογήγορα, γιατί' ἀλλοιῶς δὲν θὰ προφθάσῃς νὰ κολατσίσης.»

Ὁ Ὀλιβερ δὲν ἐβράδυνε πολὺ εἰς τὸν καλλωπισμὸν του· ἔφαγεν ὀλίγον καὶ εἶπεν ὅτι ἦτο ἔτοιμος.

Ἡ Νάνσυ τῷ ἔρριπεν ἐν μανδύῳ διὰ νὰ περιτυλίξῃ τὸν λαιμὸν του, προσπαθοῦσα συγχρόνως νὰ ποφύγῃ τὰ βλέμματά του. Ὁ δὲ Σάικς ἔδωκεν αὐτῷ περιώμιον ἐκ προστύχου ὑφάσματος διὰ νὰ σκεπασθῇ. Οὕτως ἐνδεδυμένον τὸ παιδίον ἔτεινε τὴν χεῖρα εἰς τὸν ἀλιτῆριον ἐκείνον, ὅστις ἔστη πρὸς στιγμὴν, ὅπως δι' ἀπειλητικοῦ νεύματος τῷ δείξῃ ὅτι εἶχε τὸ πιστόλιον εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ μανδύου· εἶτα λαβὼν ἐσφιγξὲ τὴν χεῖρα τοῦ Ὀλιβερ, ἀπεχαιρέτισε τὴν Νάνσυ καὶ ἐξῆλθε.

Ὅτε διέβαινον τὸ κατώφλιον τῆς θύρας ὁ Ὀλιβερ ἔστρεψε πρὸς στιγμὴν τὴν κεφαλὴν, ἐλπίζων νὰ ἀντικρύσῃ τὰ βλέμματα τῆς Νάνσυ· ἀλλ' ἐκείνη εἶχε μεταβῇ εἰς τὴν πρώτην θέσιν τῆς πλησίον τῆς ἐστίας καὶ ἐκεῖ ἐκάθητο ἐντελῶς ἀκίνητος.

Ἐπὶ αὐτῇ συνέχεια.

Φίλος τις ἡμῶν ἀσχολούμενος περὶ στατιστικὰς μελέτας ὑπελόγησεν εἰς τρισχιλίους ὀκτακοσίους τὸν κατὰ μέσον ὅρον ἀριθμὸν τῶν λόγων, ὅσοι κατ' ἔτος ἐκφωνοῦνται καὶ τυποῦνται

ἐν μόνῃ τῇ ἐλευθέρῃ Ἑλλάδι, μὴ συμπεριλαμβανομένων τῶν ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς βουλῆς· ἡμεῖς δὲ αὐτοὶ γνωρίζομεν λόγιον ἄνδρα, οὗ ὁ αὖξων ἀριθμὸς τῶν πανηγυρικῶν ὑπερβαίνει ἤδη τὴν ἡμίσειαν χιλιάδα· οἱ Γάλλοι πρὸς ἐκφρασιν τοῦ ὑψίστου βαθμοῦ δημοτικότητος μεταξὺ δύο πραγμάτων μεταχειρίζονται τὴν μεταφορὰν «ὅμοια ἀλλήλοις ὡς ὕδατος σταγόνας»· αὐτὸ νομίζομεν ὅτι παρ' ἡμῶν δύναται νὰ ῥηθῇ ὅτι ὁμοιάζουσιν ὡς δύο πανηγυρικοὶ λόγοι.¹

Ἡ αἵθουσα τῶν συνεδριάσεων τῆς ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ ΣΙΝΙΑΙΑΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

Ἡ αἵθουσα αὕτη εἶναι ἡ εὐρυχωροτάτη πασῶν ἐν τῇ νεοδημιτῷ Ἀκαδημίᾳ. Προωρισμένη εἰς ἐπισήμους συνεδριάσεις, εἶναι κατ' ἀναλογίαν πολυτελέστατα κεκοσμημένη, ἐπαρκὴ δὲ κατέχει χῶρον διὰ τε τοὺς ἀκαδημαϊκοὺς καὶ τοὺς προσκεκλημένους. Ἐν τῷ μέσῳ, παρὰ μακρὰν τράπεζαν καὶ ἐπὶ ἐδρῶν κινητῶν, ὥρισθη ἡ θέσις τοῦ προέδρου, τῶν γραμματέων καὶ τῶν λοιπῶν ἀκαδημαϊκῶν, λαμπρὰ δ' ἔστειται ἐκ πεντελῆσιου μαρμάρου ἔδραι, μαλακὰ ἔχουσαι ὑποστρώματα καὶ ἀμφιθεατρικῶς διατεθειμένα ἀπὸ τοῦ μέσου τῆς αἰθούσης μέχρι τῶν τοίχων, εἰσὶν ὥρισμένα διὰ τὸ ἀκροατήριον. Ἡ αἵθουσα τὴν μὲν ἡμέραν θὰ φαίνεται ἄνωθεν ἐκ τῆς στέγης, τὴν δὲ νύκτα διὰ τεσσάρων λυχνούχων, ἐχόντων ἀπάντων ἑκατὸν λαμπτήρας φωταερίου. Εἰς τὸ βάθος τῆς αἰθούσης θὰ στηθῇ ἀγαλμα τοῦ βαρῶνος Σίμωνος Σίνα εἰς ἀνώτερον τοῦ φυσικοῦ μέγελος. Ἀπαντὰ τὰ ἀρχιτεκτονικὰ τῶν τοίχων μέρη εἰσὶν ἐκ λευκοῦ πεντελικοῦ μαρμάρου, θέλουσι δὲ ἐπιχρυσωθῇ κατὰ τὸ ἐπιὸν ἔτος, ὡς ἦσαν καὶ τὰ ἐν τῇ ἀκροπόλει ἀρχαῖα μνημεῖα.

Τὸ ἀνώτερον τῶν τοίχων μέρος θὰ κοσμήσιν ὀκτὼ κολοσσιᾶν εἰκόνες, παριστώσαι τὸν μῦθον τοῦ Προμηθέως, ὃν ἡ ἐργασία ἀνετέθη εἰς τὸν ἐν Βιέννῃ καθηγῆτην κ. Griepenkerl.

Τῶν εἰκόνων τούτων σύντομον περιγραφὴν παρέχομεν ἀμέσως κατωτέρω.

Α' εἰκὼν (Τοῖχος ἀριστερόθεν τῆς εἰσόδου). *Πρόρρησις τῆς Θέμιδος τῇ νύφει αὐτῆς Προμηθεῖ.*

Εἰς τὸ ἄκρον τοῦ κόσμου, ὅπου αἱ τοῦ Ὀκεανοῦ πηγαί, καὶ ὅπου ἀδιαλείπτως ἀντηγεῖ ὁ κρότος τῆς σφύρας τῶν Κυκλώπων, προσέρχεται εἰς τὴν μητέρα αὐτοῦ ὁ μεγάλθυμος Τιτάν, ζητῶν μετὰ δέους νὰ μάθῃ τὴν εἰμαρμένην ἑαυτοῦ καὶ τοῦ κόσμου.

Β' εἰκὼν. Ἀθηνᾶ καὶ Προμηθεὺς παρὰ τὰς πύλας τοῦ Φωτός. Αἱ Ὠραί ἀνέφξαν τὰς χαλκὰς πύλας τῶν ἀνακτόρων τοῦ Ἥλιου. Οἱ πύρινοι τοῦ Φοῖβου ἵπποι ἀκολουθοῦσι τὴν ὑπὸ δροσοβόλων δαιμονίων συνοδευομένην Ἥῳ, ἐκ δὲ τοῦ ὑπὸ τούτων πυρομένου ἄρματος, ὁ Προμη-

θεὺς, τῇ βοθείᾳ τῆς Ἀθηνᾶς, ἀνάπτει τὴν δᾶδα αὐτοῦ.

Γ' εἰκὼν. Προμηθεὺς ζωογονεῖται τὸ ὑπ' αὐτοῦ ποιητὴν ὁμοίωμα ἀνθρώπου.

Τὸ πλάσμα τοῦ Προμηθέως ζωογονεῖται ὑπὸ πυρὸς οὐρανόθεν, ἡ Ἀθηνᾶ δωροφορεῖται αὐτῷ νέκταρ. Εἰς μάτην δ' ὁ Ἐπιμηθεὺς καλεῖ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Προμηθέα νὰκολουθήσῃ τοὺς κατὰ τοῦ Ὀλύμπου ἐφορμῶντας Τιτᾶνας.

Δ' εἰκὼν (Ἀέτωμα). *Τιτανομαχία.*

Οἱ θεοὶ πάντες εἰσὶ περὶ τὸν Δία συνηθροισμένοι, ἡνίοχος δὲ τοῦ ἄρματος τοῦ μεγάλου θεοῦ ἐστὶν ὁ Προμηθεὺς, ὅστις ἐκόμισεν αὐτῷ τοὺς ὑπὸ τῶν Κυκλώπων γαλκευθέντας κερανοὺς. Ὁ Ζεὺς σφενδονίζει ἀλληλοδιαδόχως τοὺς Τιτᾶνας εἰς βάραιον, ὁπότεν ἀρπάζοντες αὐτοὺς οἱ ἑκατόγχιρες ῥίπτουσιν εἰς τὸν Τάρταρον. Τὸ δὲ νέον γένος τῶν ἀνθρώπων καρδοκεῖ μετὰ τρόμου ἐν τινὶ σπηλαίῳ τὴν ἐκδοσιν τῆς φοβερᾶς μάχης.

Ε' εἰκὼν. Προμηθεὺς φέρων τοὺς ἀνθρώπους τὸ πῦρ. Ὁ Ζεὺς, ὅπως καταστήσῃ ἀδύνατον τὴν ἐπανάληψιν τοιαύτης μάχης, μελετᾷ τὴν ἐξόντωσιν παντὸς γηγενοῦς. Οἱ ἄνθρωποι ζῶσιν ὥσπερ θηρία ἐν σπηλαίοις, ἀλλ' ὁ Προμηθεὺς ἐλεῆσας τὰ δύσμοιρα αὐτοῦ τέκνα, φέρει αὐτοῖς τὸ φῶς.

Ζ' εἰκὼν. Προμηθεὺς δεσμώτης. Ὡς παραβάτης τῶν θελήσεων τοῦ Διὸς, προσδεῖται ὁ Προμηθεὺς εἰς βράχον. Πρὸς μεζούνα δὲ τιμωρίαν ἀετὸς κατατρώγει τὸ καλὸν ἐκάστην ἀνασούμενον ἥπαρ αὐτοῦ. Καὶ ὅμως ὁ παρωργισμένος Τιτάν ἀρνείται νὰποκαλύψῃ τῷ ἀγγέλῳ τῶν θεῶν Ἑρμῇ τὸν πρὸς ἐξίλασιν αἰτούμενον χρησμὸν τῆς Θέμιδος. Ὁ Ὀκεανὸς καὶ αἱ κόραι αὐτοῦ Νηρηίδες θρηνοῦσι τὴν οἰκτράν τοῦ Προμηθέως τύχην.

Ζ' εἰκὼν. Αὐτρώσις Προμηθέως ὑπὸ Ἡρακλείδου.

Τὰ ἄγρια πάθη τοῦ τε Διὸς καὶ τοῦ Προμηθέως κατεπαυθῆσαν· καὶ ἐκεῖνος μὲν φοβεῖται περὶ τῆς ἑαυτοῦ ἐξουσίας, τὸν δὲ Προμηθέα κατέβαλε τὸ βάρος τῶν ἀνηκέστων δεινῶν. Τότε ἐπελθὼν ὁ Ἡρακλῆς κατατοξεύει τὸν ἀετὸν, καὶ λύει τὰ τοῦ Προμηθέως δεσμὰ μετὰ τῶν ἐκ τοῦ Ταρτάρου λυτρωθέντων Τιτάνων, πρὸς πλήρωσιν τοῦ ὅρκου τοῦ Διός. Ὁ Χείρων, ἀδυνατῶν νὰντίσχη εἰς τοὺς πόνους ἀνιάτου πληγῆς παραιτεῖται τὴν ἑαυτοῦ ἀθανασία καὶ ἐγκολποῦται τὸν θάνατον.

Η' εἰκὼν (Ἀέτωμα). Ἡρακλῆς ἀνάγων εἰς τὸν Ὀλύμπου τὸν Προμηθέα.

Πάντες οἱ θεοὶ εἰσὶ συνηθροισμένοι, οἱ τε Ὀλύμπιοι καὶ οἱ ἐνάλιοι καὶ οἱ καταχθόνιοι, ὅτε ὁ Ἡρακλῆς φέρει τὸν Προμηθέα ἐνώπιον τοῦ Διός, οὗ τοῦ λοιποῦ ἔσσεται σύμβουλος. Ἀνευ-

ρημοῦσι τὸν Τιτᾶνα Ἀθηνᾶ καὶ Ἡρακλῆς, ἡ δ' Ἥδη οἶνοχοεῖ αὐτῷ νέκταρ.
Ἐν Ἀθήναις, Σεπτέμβριος 1878.

E ZILLER
Ἀρχιτέκτων.

Γινώμαι καὶ σκέψεις ἡθικαὶ τοῦ δουκὸς

ΔΕ-ΛΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετάφρασις Γ. Ζωχιού.]

31.

Ἐὰν ὁ ἄνθρωπος οὐδὲν εἶχεν ἐλάττωμα, δὲν ἦθελε μετὰ τοςάυτης ἡδονῆς παρατηρεῖ τὰ ἐλαττώματα τῶν ἄλλων.

32.

Ἡ ζηλοτυπία τρέφεται ἐν τῇ ὑποψίᾳ, τρέπεται δὲ εἰς μανίαν ἢ καταπαύει, ἅμα τῆς ὑποψίας τὸν τόπον καταλάβῃ ἢ βεβαιότητι.

33.

Ἡ ὑπερηφάνεια ἀναλαμβάνει ἑαυτὴν πάντοτε καὶ οὐδὲν ἀποβάλλει ποτὲ, οὐδ' ὁπότεν τῇ ματαιότητι ἀποτάσσεται.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην θέλει σταχυολογεῖ ἐκ τοῦ ξένου περιοδικοῦ τύπου καὶ μεταδίδει ἐνίοτε ἢ Ἐστία εἰς τοὺς ἀναγνώστας αὐτῆς ὅσα νομίζει τῆς προσοχῆς αὐτῶν ἄξια εὐφυᾶ ἀνέκδοτα, ἢ πνευματικῶν μικρολογημάτων, προσπαθούσα κατὰ τὸ δυνατόν, ὅπως μὴ ἐλαττωθῇ διὰ τῆς μεταφράσεως ἢ πρωτότυπος αὐτῶν χάρις. Σ. τ. Δ.

4.

Ἀγγλος τις ἱερεὺς ἔπασχεν ἐλαφρὰν ἀρθρίτιδα.

— Τί πρέπει νὰ κάμω; ἠρώτησε τὸν ἱατρὸν τοῦ.

— Νὰ πίνῃς καθ' ἡμέραν ἓνα ποτήρι ποδύτης με ῥῶμι.

— Δύσκολον.

— Διατί;

— Κατεδίκασα πάντοτε ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος τὰ πνευματικῶδη ποτά· ὁ κόσμος ὅλος τὸ γνωρίζει. Τί θὰ εἰπῇ ἡ ὑπὲρ τῆς μου, ὅταν τῆς παραγγείλω νὰ μοῦ κάμῃ ποδύτης;

— Ζήτησέ της ὀλίγον ζεστόν νερόν, καὶ κάμε το μόνος σου.

— Δὲν θὰ τὸ ἐννοήσῃ;

— Εἰπέ της ὅτι τὸ θέλεις διὰ ζυράφισμα.

Μετά τινος μῆνας, παρέρχόμενος ὁ ἱατρὸς πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ ἱερέως, κρίνει καλὸν νὰ ἐρωτήσῃ περὶ τῆς υγείας του. Βλέπει δὲ τὴν ὑπὲρ τῆς ὥχραν, μελαγχολικὴν καὶ καταβεβλημένην.

— Τί κάμνει ὁ αὐθέντης σου; ἐρωτᾷ ἀνέσυχος.

— Δὲν εἶνε καλὰ, ἱατρέ μου.

— Πῶς; τί ἔχει;

— Τὸ μυαλό του φαίνεται νὰ ἦνε πειραγμένο.

— Τὸ μυαλό του; πῶς;

— Πέντε φοαὶς τὴν ἡμέραν ξυρίζεται.

2.

Συνοικεσίου προκειμένου ἡ εἰκοσαέτις γυνὴ ἐρωτᾷ συνήθως περὶ τοῦ μελλονύμφου:

— Ποῖος εἶνε;

Ἡ τριακοντούτις:

— Τί κάμνει;
Ἡ τεσσαρακοντούτις:
— Ποῦ εἶνε;

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ὡς ποτε νομοσχέδια καὶ νομοδιορθώσεις
Καὶ ὑπαλλήλων ἄκαρποι διορισμοὶ καὶ ἐξώσεις
Καὶ ἄλλοι ἀνοργάνιστοι, καὶ εἰς μάτην καὶ ἀενάως
Κινήσεις, προπαρασκευαί, καὶ ἡ Ἑλλάς εἰς χάος...
Τί μὲ τὰ ξένα χρήματα τρυφῶμεν τῶν ἀνθρώπων,
Χωρὶς νὰ φέρωμεν καρπὸν κανένα εἰς τὸν τόπον;
Ὡς ποτε δανειζόμεθα μὲ τόκους ὑπερόγκους,
Εἰς ὑποθήκας βάλλοντες καὶ κάμπους μας καὶ λόγγους;
Τὸ ἔθνος, ἄσωτος υἱὸς πατρὸς εὐκαταστάτου,
Ζῇ δίδον εἰς ἐνέχυρον τὰ ὑποστατικά του,
Κ' εἰς τὴν σπατάλην ἀναιδῶς καὶ τὴν παραλυσίαν
Νὰ φάγῃ τὴν πατρίαν του ζητεῖ περισσίαν.
Ἐχάσαμεν καὶ χάνομεν πᾶν αἶσθημα γενναῖον
Κανείς μας δὲν ἐργάζεται διὰ πατρίδα πλεόν,
Καὶ ὅλοι ξένην ἄμπελον ὡς νὰ τὴν θεωρῶμεν,
Τὴν γῆν τῆς ἀνασκάπτουμεν, τὰ κλήματα τῆς σπῶμεν.
Τὸ ἔθνος μας, φουράματος λαμποῦ καὶ εὐτυχιστάτου,
Στερεῖται καὶ τὴν ἐμφυτον ἐλαστικότητά του,
Ὡς κίδων ὅστις ἔχασε τὸν παλαιὸν τοῦ ἥγον,
Ὡς ξίφος ὁποῦ σκωριᾷ κρεμάμενον στὸν τοῖχον.
Βῆμα κανὲν δὲν κάμνομεν εἰς νόμους οὐδ' εἰς φῶτα,
Καὶ ἄθλια εἶν' ὅλα μας καὶ ὅλα σεσηπότα.
Καίρην καὶ πλοῦτον δαπανᾷ ἡ μισωτὴ Ἀργία,
Τὰ δύο πάσης ἐθνικῆς ὑψώσεως στοιχεῖα.
Ἐν ὑπουργεῖον ἄμορφον, κατακολωμένον,
Κυλίστα ὡς στέλεχος σαθρὸν καὶ ἐκρίζωμένον.

Τοιοῦτον ἡ διχόνοια, τοιοῦτον καρπὸν φέρει,
Καὶ τώρα δρεπανίζομεν τῶν φατριῶν τὰ θέρη.
Ἄν ἦμουν τέκνον μακρυνὸν τοῦ Μεξικῶ, τῆς Κίνας,
Καὶ πάροικος προσωρινὸς εἰς τὰς κλεινὰς Ἀθήνας,
Μὲ πόσον τότε γέλωτα θὰ ἔδλεπα ἐμπρὸς μου
Τὸ κομικὸν πανόραμα τοῦ νέου τοῦτου κόσμου!
ὑπαλλήλοι ἀληθινοὶ αὐτοὶ δὲν εἶν' οἱ τόσοι,
Ἀλλ' ὑπαλλήλους εἰς σκηνὴν θεάτρου παριστώσι.
Αὐτοὶ ποῦ στέκουν μὲ κροσσὸς ἀργύρου βαρυτάτους
Ἀστεῖως ἀποκρίνονται τοὺς ὑπουργοὺς τοῦ Κράτους.
Ἰδὲ αὐτοὺς τοὺς εἰς βαθμὸν κατώτερον σπουδάρχας.
Δὲν εἶναι παρὰ κομικοὶ καὶ παίζουν τοὺς νομάρχας.
Πλαστὰ εἶν' ὅλα καὶ ψευδῆ καὶ μίμων παραστάσεις.
Ἐκεῖνοι μὲ τὰ σχήματα μὲ τῶν ποδῶν τὰς τάσεις,
Οἱ τὸσον ἀπαράλλακτοι μὲ εὐστρόφους σχοινοβάτας,
ὑποκριταί, νὰ μιμηθοῦν ζητοῦν τοὺς διπλωμάτας.
Αἱ φράσεις ὁποῦ κωιδωνοῦν συχνὰ τὰ στόματά των
Ψυχρὰ εἶν' ἐκστηθήματα καὶ ἥχοι αὐτομάτων.
Στὸ στηθὸς των τὸ εὐκαιρον δὲν κατοικεῖ καρδία,
Καὶ εἶναι οἱ γεννάδαίμας ἢ γλώσσα, ἢ κοιλία.
(Ἀλέξανδρος Σούτσος.)

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἐν τῇ Μεγάλῃ Βρετανίᾳ ἐκδίδονται 1885 ἑφημερίδες καὶ περιοδικὰ συγγράμματα, ἐξ ὧν 486 ἑφημερίδες καὶ 598 περιοδικὰ ἐν Λονδίῳ. Ἐκ τῶν ἑφημερίδων 542 εἶνε φιλελεύθεροι, 331 συντηρητικαί, 74 συντηρητικαὶ φιλελεύθεροι, 941 εἰς οὐδεμίαν ἀπόχρωσιν ἀνήκουσαι. Ἐκ τῶν περιοδικῶν, 398 πραγματεύονται ἀποκλειστικῶς θρησκευτικὰ ζητήματα.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐν τῇ Μεγάλῃ Βρετανίᾳ ἐκδογμένων ἐφημερίδων καθ' ἑκάστην αὐξάνει· ἤδη ἐκδίδονται 827 τοιαῦται, ἐξ ὧν 33 δημοσιεύουσι χρονολογιογραφίας.

¹ Ἀπεσπάρθη ἐν φιλόλ. διατριβῇ, δημοσιευθεῖσα ἐν τῇ Ἐστίᾳ.

14 ἐφημερίδες πραγματεύονται ζητήματα τῆς ἐργατικῆς τάξεως, 104 δὲ δημοσιογραφικὰ ὄργανα ὑπάρχουσιν τῶν συλλόγων τῶν διαφόρων ἐπαγγελματιῶν.

Ἐσχάτως ἐπωλήθησαν ἐν τοῖς ἵπποστασίοις τοῦ Middle-Park, ἐν Λονδίῳ, 145 ἐκλεκτοὶ ἵπποι ἀντὶ φρ. 1,252,030. Ὁ ὀρειότερος τούτων, Scottish-Chief καλούμενος, ἡγοράσθη παρὰ τοῦ κ. Blenkiron ἀντὶ φρ. 130,000. Εἰς τὰ ἵπποστάσια ταῦτα, ἅτινα ἔχουσιν εὐρωπαϊκὴν φήμην, ἐπωλήθη ἐν ἔτει 1872 ὁ περίφημος γαλλικὸς ἵππος Παλαιστής ἀντὶ 25,000 λιρῶν στερλινῶν, ἥτοι 650,000 φράγκων!

Περίεργον ἀπόφασιν ἐξέδοτο κατ' αὐτὰς ἡ δημοτικὴ ἀρχὴ τῆς Πράγας, πρωτεύουσος τῆς Βοημίας· «θεωροῦντες, λέγει τὸ ἐν λόγῳ θέσπισμα, ὅτι τὰ μακρὰ φορέματα ἐγείρουσιν ἐν ταῖς ὁδοῖς κόνιν ἐπιβλαβὴ εἰς τὴν ὑγίαν, ἀπαγορεύομεν τὴν ἐνδυμασίαν ταύτην ἐν ταῖς δημοσίαις ὁδοῖς.» Ἡ δημοτικὴ τῆς Πράγας ἀρχὴ ἐπέμεινεν εἰς τὴν ἀπόφασιν αὐτῆς μ' ὅλας τὰς διαμαρτυρήσεις τῶν κυριῶν.

Κατὰ τὸ πρῶτον ἐξάμηνον τοῦ 1878 εἰσῆχθησαν ἐν Γαλλίᾳ βιβλία ἀξίας φρ. 2,406,000, ἐξήχθησαν δὲ βιβλία, χαλκογραφίαι καὶ φωτογραφίαι ἀξίας φρ. 10,335,000.

Ἡ ἀνθηρὰ πόλις Μίσκολτς ἐν Οὐγγαρίᾳ κατεστράφη πρὸ μικροῦ ἄρδην ὑπὸ φρικτῶν τυφῶν. Οἱ πλεῖστοι τῶν κατοίκων ἀπέθανον, αἱ οἰκίαι ἅπασαι κατεκλύσθησαν ὑπὸ τοῦ ἐκρήγματος τῶν νεφελῶν καὶ αἱ ὁδοὶ ἠρξάνισθησαν ὑπὸ τῆς πλημμύρας· ἔνιοι ἐκ τῶν σωθέντων ἔπαθον τὰς φρένας ὑπὸ τοῦ τρόμου.

Ἡ ἀξία τῶν κατασκευαζομένων ἐτησίως ἐν Γαλλίᾳ στηθοδέρμων (corsels) ἀνέρχεται εἰς δεκάεπτά ἑκατομμύρια φράγκων. Τὸ $\frac{1}{3}$ τῶν στηθοδέρμων τούτων ἐξάγεται εἰς τὴν ἀλλοδαπήν.

Ἐκ τοῦ «Παρνασσοῦ» ἀποσπῶ τὰ ἐπόμενα· Διεθνὴς ἐκθεσις τοῦ χάρτου καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ προϊόντων ἔληξε πρὸ μικροῦ ἐν Βερολίῳ. Μεταξὺ πλήθους ἄλλων ἐκτεθέντων περιέργων πραγμάτων ἀναφέρομεν βαρέλια ἐκ χάρτου σερὰ καὶ ἐλαφρὰ, οἰκίαν ἐκ χάρτου καὶ θερμάστραν ἐκ χάρτου, ἐν ᾗ δύναται τις νὰ καύσῃ γαϊάνθρακος· μανδύλια καὶ ὑφάσματα, ἅτινα κατασκευάζονται ἐκ λεπτῶν λωρίδων χάρτου, αἵτινες διὰ μηχανισμοῦ καθιστῶνται λεπταὶ ὡς νήματα καὶ τότε ὑφαίνονται τὰ λινὰ καὶ βαμβάκινα ὑφάσματα.

Οἱ ἄγγλοι ἀλιεῖς τῆς κομητείας Δόρσετ ἔχουσιν ἴδιον περίεργον τρόπον πρὸς σύλληψιν τῶν ἀγρίων χηνῶν. Τὰ ζῶα ταῦτα ἔχουσιν ἀκοὴν λεπτοτάτην, εἶνε ὑποπτα λίαν καὶ οὐδεὶς δύναται νὰ προσεγγίσῃ εἰς αὐτὰ· τὸν αἰσθάνονται πάραυτα· ὅθεν καὶ τὸ κυνήγιον αὐτῶν εἶνε ἐκ τῶν δυσκολωτάτων. Οἱ ἀλιεῖς λοιπὸν ἐπενόησαν πρὸς σύλληψιν τῶν χηνῶν τούτων τὴν ἐξῆς

τέχνην. Ἐπὶ δοκῶν μαλακοῦ ξύλου προσκολλῶσι μικροὺς ἰχθῦς καὶ τὰς ἀρίνους ἐπιπλεύσας ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης. Οἱ χῆνες βλέπουσι μακρόθεν τοὺς ἰχθῦς καὶ ἐφορμῶσι νὰ τοὺς ἀρπάσωσι. Ἀλλ' ἀντὶ νὰ συλλάβωσι συλλαμβάνονται, διότι ἐν ᾧ μετὰ μεγίστης δυνάμεως ἐπιχειροῦσι νὰ καρφώσωσι διὰ τοῦ ῥάμφους τῶν τοὺς ἰχθῦς, τὸ δξύτατον τοῦτο ῥάμφος τῶν ἐμπήγνυται εἰς τὸ μαλακὸν ξύλον καὶ οὕτως ὁ ἀλιεὺς προσερχόμενος παραλαμβάνει τὴν ἄγρην του εὐκολώτατα.

Μέχρις ἐπ' ἐσχάτων ἡ διὰ θαλάσσης εἰς Σιθερίαν μετάβασις ἐνομιζέτο πρᾶγμα δυσκολώτατον ἢ μὴ ἀδύνατον, τοῦλάχιστον κοπιωδέστατον. Ἀλλ' ὁ σουηδὸς καθηγητὴς Νορδενσκιöld διὰ τῶν ἀνακαλύψεων του κατέστησε τὸν εἰς Σιθερίαν πλοῦν εὐκολώτατον σχετικῶς. Ὅσονοῦπω δὲ ἰδρύεται μεταξὺ τῆς δυτικῆς Εὐρώπης καὶ τῶν βορείων τῆς Σιθερίας ἐμπορικὴ διὰ θαλάσσης τακτικὴ συγκοινωνία.

Αἱ ἐφημερίδες τῆς Βερώνης ἀφηγοῦνται ὡς ἐξῆς ἐκδίκησιν χελιδόνων, ἣν μάρτυρες αὐτόπται βεβαιοῦσι· Πυργίτης εἰσῆλθεν εἰς φωλεὰν χελιδόνος, ἥτις θέλουσα νὰ ἐκβάλῃ τὸν ἐχθρὸν συνῆψε πρὸς αὐτὸν μάχην δεινὴν καὶ αἱματηράν. Ἀλλὰ τέλος ὁ πυργίτης ὑπερίσχυσε καὶ ἐξέβαλε τῆς φωλεᾶς τὴν χελιδόνα κατὰ τὸ δίκαιον τοῦ ἰσχυροτέρου. Ἀλλ' ἡ χελιδὼν ἀφ' οὗ ἐπὶ τρία τέταρτα τῆς ὥρας ἐξηφανίσθη, ἐπανῆλθεν ἀκολουθουμένη ὑπὸ τάγματος χελιδόνων. Οἱ δὲ παρατυχόντες εἶδον τότε θέαμα παράξενον. Πᾶσαι αἱ χελιδόνες εἶχον τὸ ῥάμφος τῶν πληρῶν χρώματος, ἐπιπεσοῦσαι δὲ κατεκάλυψαν τὴν φωλεὰν διὰ τοῦ χρώματος θάψασαι τὸν πυργίτην ζωντανόν, δικαίως οὕτω τιμωρηθέντα.

Πρόκειται νὰ κατασκευασθῇ περὶ τὸν Βεσούβιον σιδηρόδρομος ὅμοιος τῷ ἐν Ἑλβετίᾳ ἀνερχομένῳ εἰς τὸ ὄρος Ριγκί. Διὰ τοῦ σιδηροδρόμου τούτου δύναται πᾶς τις ἀνερχόμενος νὰ φθάσῃ ἀκόπως εἰς τὸν κρατῆρα. Τὸ μῆκος τῆς σιδηροδρομικῆς ὁδοῦ ἔσται 840 μέτρων. Ὁ δ' ἐπὶ τοῦ ὄρους σταθμὸς ἔσται 420 μέτρα ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης. Πρὸς ἀποφυγὴν δυστυχημάτων ἡ ἀτμομηχανὴ καὶ ἐκάστη σιδηροδρομικὴ ἀμαξία ἔχει μηχανήμα τελευταίας ἐφευρέσεως δι' οὗ ἡ ἀμαξοστοιχία ἵσταται εὐθύς.

Ἡ παγκόσμιος ἐτήσια σταφιδοπαραγωγὴ ὑπερβαίνει τὰ 3 ἑκατομμύρια σατῶν. Ἡ Ἑλλὰς παράγει κατὰ μέσον ὄρον ἐτησίως 1,345,000 σατ. Εἰς Ἀνατολίᾳ.

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Προκειμένου νὰ θέσῃ τὸν ἐν βαρελίοις οἶνον εἰς φιάλας, ἐκλεξὸν τοιαύτας ὥσον ἐνεστί βαθεὺς πρασίνου χρώματος. Αἱ τοιοῦτου χρώματος φιάλαι καλλιτερεύουσι τὸν οἶνον.

ΛΟΝΔΙΝΟΝ — ΓΥΜΝΑΣΙΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΗΣ ΑΝΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, ΟΔΟΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ, 14.